

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET MEISJE MET DE BLAUWE OGEN

N° 2242

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het meisje met de blauwe ogen

HOOFDSTUK I

DE BELEGERING VAN DE VILLA

Op nauwelijks tien minuten gaans van het station der kleine Mexicaanse grensstad El Pazo verrijst een tamelijk grote, wit gekalkte villa van slechts één verdieping hoog, die sedert een paar weken de nieuwsgierigheid had gaande gemaakt van de inheemse bevolking, want plotseling, nadat het huis geruime tijd leeg had gestaan, was daar een krachtig gebouwde Yankee van middelbare leeftijd verschenen, vergezeld van een jong meisje, dat men algemeen voor zijn dochter aanzag en het dan ook in werkelijkheid was.

Men vroeg zich niet zonder enige verwondering af, wat deze man, die rijk

moest zijn, te oordelen naar de uitgaven, die hij deed, te zoeken kon hebben in een tamelijk nietig en niet al te zindelijk grensplaatsje van ongeveer drieduizend zielen, dat alle slechte zijden van het Mexicaanse stedenkarakter vertoonde en er maar heel weinig goeds van bezat.

Men stelde zich aanvankelijk de vraag of de Amerikaan misschien iets te maken had met de jaarlijkse Round-ups, het opvangen en merken van de duldenden, als het ware in het wild levende, runderen, die juist waren begonnen en vele honderden werkzoekende cowboys naar die plaats hadden gelokt, in de hoop

er arbeid te zullen vinden bij een van de haciendhouders, die van drieduizend tot soms wel dertigduizend stuks vee in eigendom hebben, waarvan thans de kalveren voorzien moesten worden van het brandmerk des eigenaars.

Maar het bleek al spoedig, dat deze opvatting geen reden van bestaan kon hebben.

De Amerikaan ging weinig uit, en bovendien werd hij ziek, slechts een paar weken nadat hij zijn intrek in de villa had genomen.

En zieke personen waren niet goed bruikbaar bij dat gevaarlijke, wilde karweitje der Round-ups.

De Mexicanen zijn een luchtig levend volkje, vooral die van het grensgebied en men bemoeide zich al spoedig met andere dingen dan met de Amerikaan.

Er hadden, zoals telken jare, wanneer de stad overstromd werd met de koeienjongens en hun pony's, enige misdaden plaats, misdaden met geweldpleging, vaak de dood ten gevolge hebbend, die de politie handen vol werk gaven en haar hartelijk deden verlangen naar het vertrek van dat legertje ruwe mannen, waaronder er onvermijdelijk moesten zijn, wier strafregister wel enige zwarte bladzijden zou aanwijzen.

Gevonden werden de moordenaars natuurlijk niet, want zo iets behoort tot de grote uitzonderingen in die grensgebieden, waar het zo gemakkelijk valt aan het spiedend oog en de wrekende hand der gerechtigheid te ontsnappen in de bossen of in het gebergte, die zeer schaars bewoond zijn en waar slechts heel weinigen het zouden durven wagen, de misdadiger aan de justitie uit te leveren.

Het was laat in de avond en eigenlijk gezegd reeds nacht, ruim twaalf uur, toen vier mannen en een vrouw zwijgend gezeten waren in het grootste vertrek op de enige verdieping van het huis zoëven genoemd, dat als slaapkamer was ingericht.

De vierde man zat eigenlijk niet, maar hij lag lang uitgestrekt op een soort brede divan, waarvan het muskietengaas gedeeltelijk was teruggeslagen, zodat men zijn breed, maar bleek en pijnlijk

vertrokken gezicht kon zien, verbleekt door de invloed van een of andere ziekte.

Die man was Olaf Kaldrup, de Amerikaanse spoorwegkoning, die de villa een paar maanden tevoren gehuurd en betrokken had op aanraden van de Grote Onbekende, die hem aldus had willen onttrekken aan de wraakzucht van de Bende van het Kwade Oog, in wier handen zijn dochter Sigrid reeds eenmaal gevallen was.

Dicht bij dit rustbed zat zijn dochter, een mooi, jong meisje, dat haar Zweedse afkomst nog verried in het weelderige, asblonde haar en de grote grijsblauwe ogen.

Zij zat met de brede hand van haar vader in haar eigen stevige witte vingers en streelde die hand nu en dan, maar zonder iets te zeggen.

Wat verder, rondom de grote tafel, zaten John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

De beide laatsten droegen het gewaad van koeienjongen, waarin zij er in geslaagd waren een paar uren tevoren, op even sluwe als stoutmoedige wijze, de plannen te verijdelen van de Moloch, de aanvoerder van de beruchte bende, waarvan de omvang en de betekenis uit het volgende spoedig zal blijken.

Het was alsof die mannen zaten te luisteren en die indruk werd nog versterkt, doordat de een na de ander nu en dan opstond, naar het brede deurraam liep en voorzichtig het tulen gordijn een weinig terzijde schoof, zodat hij een blik kon werpen op het voorerf, dat door de stralen van de zilveren maan overgoten werd.

Brand, die voor de zoveelste maal op de punten zijner voeten, als om de zieke niet te storen, naar het deurvenster was gelopen, kwam even zacht weer terug en zei:

— Ze zijn er nog.

— Zouden we op die politiemannen kunnen vertrouwen, mylord? vroeg Henderson, fluisterend.

— Die mannen zullen in ieder geval hun plicht doen, James, daarvan ben ik overtuigd, antwoordde Raffles, schouderophalend. Het is alleen maar de

vraag, of zij in staat zullen zijn om dat ook werkelijk doeltreffend te doen. Wij mogen nooit vergeten, dat we hier niet te New York zijn, maar in een groot dorp, waar alles vrij primitief in zijn werk gaat.

— De sheriff zei, dat hij onmogelijk meer dan vier mannen kon missen, liet nu de stem van Sigrid zich horen.

Zij had gezien, dat haar vader rustig sliiep, behoedzaam haar vingers los maakt, zonder hem te wekken en was nu op de tafel toegetreden, om op zachte toon aan het gesprek der mannen deel te nemen.

— En het was misschien wel méér dan hij kon verantwoorden, miss Sigrid, zei Raffles op ernstige toon. Ik zou het aanbod ook stellig hebben afgeslagen, wanneer wij hier in huis niet een vrouw en een ernstig zieke man hadden gehad.

— Wat mij betreft, Sir Raffles, ik hoop u te kunnen tonen, dat gij, in geval van gevaar, op mij zult kunnen rekenen, als ware ik een man, riep het meisje met fonkelende ogen uit. Maar het is waar, mijn arme vader is machteloos. Geloof gij werkelijk, dat wij hem niet kunnen vervoeren?

— Niet dan met het grootste gevaar miss. Zijn toestand is nog altijd ernstig en al hoop ik hem te redden, van vervoer mag geen sprake zijn in de eerste week.

Sigrid boog het hoofd op de borst en haar handen balden zich tot vuisten, terwijl het met moeite over haar lippen kwam:

— Te denken, dat dit alles mijn schuld is. Als ik die slang, die zich zo liefstallig voordeed, niet al te spoedig vertrouwd had, als ik...

— Beschuldig uzelf toch niet, miss, viel Raffles haar in de rede, met een afwerend gebaar. Werd ik zelf aanvankelijk niet misleid door het engelachtig uiterlijk en de reine oogopslag van die Bianca Woodward, of hoe zij dan in werkelijkheid anders mag heten. Zij zou zelfs de beste mensenkenner op een dwaalspoor hebben gebracht en ik maak er de Moloch een compliment voor, dat

hij juist deze vrouw uitkoos, om hierheen te gaan.

— Maar hoe weet gij, dat zij op bevel van die geheimzinnige, onvindbare leider optrad?

— Dat kan niet anders, miss Sigrid. Het is onmogelijk, dat zij zelve geweten heeft, waarheen ik uw vader bracht. De Moloch daarentegen beschikt over zoveel hulpmiddelen, dat hij tenslotte de verblijfplaats van uw vader kan hebben ontdekt.

— Maar waarom kwam hij zelf niet? Waarom droeg hij de taak, om mijn vader te doden, aan een ander mens over?

Raffles schudde met een flauwe glimlach het hoofd en antwoordde:

— Het was niet het doel hem te doden, miss Sigrid. Uw vader moest alleen maar ziek worden, zo ziek, dat gij, op aanraden van de vrouw, die zich in uw vertrouwen had gedrongen om mij zoudt telegraferen.

— En haar berekening is goed uitgekomen, riep Sigrid op zachte toon, terwijl zij Raffles een blik vol dankbaarheid toewierp. Zij wist wel, wie gij waart. Zij begreep dat gij niet zoudt aarzelen om aanstonds aan mijn wens gevolg te geven?

— Het was in ieder geval een groot geluk, miss, dat ik twee vrienden heb, die, alleen achtergebleven in New York als het ware een voorgevoel hadden, dat mij hier gevaar zou dreigen, hernam Raffles ernstig. Waren zij mij niet tersluiks gevolgd, zonder mijn medeweten, dan zou ik hier op dit ogenblik waarschijnlijk niet zitten; Bianca Woodward zou mij zeker hebben neergeschoten, na er in geslaagd te zijn mij buiten de kamer te lokken.

— Bestaan dus werkelijk zulke vrouwen? vroeg het jonge meisje huiverend.

— Zij bestaan, miss, en de Moloch weet van haar karaktereigenschappen een gepast gebruik te maken, zoals gij ziet, antwoordde Raffles ironisch. Maar deze door en door verdorven harpij had al bijzonder veel voor op haar collega's door haar zeldzame schoonheid en haar masker van onschuld en goedheid des harten. Ik heb nog nooit een geval be-

leefd, waarin het uiterlijk in zulk een merkwaardige tegenspraak was met het innerlijk en ik zou wel eens willen weten, hoe Lavater of Lombroso dergelijke uitzonderingsgevallen verklaren.

Intussen geef ik toe, dat de geschiedenis enige voorbeelden van dezelfde aard weet aan te wijzen. Lucretia Borgia bijvoorbeeld, trof door haar liefvallige schoonheid, de onschuld, die uit haar wezenstrekken sprak en haar afschuwelijke misdaden zijn al te zeer bekend, om er hier over uit te weiden. Men zegt, dat Nero een zachtmoedig gelaat had en er volstrekt niet uitzag als het roofdier, dat hij naderhand bleek te zijn.

— En ik heb een huisjesmelker gekend, mylord, die er uitzag als een middernachtzending, aan wie men zijn laatste penny zou hebben toevertrouwd en die de arme mensen op straat zette, uit zijn krotten, als zij twee weken huur ten achter waren, vulde Henderson, die aandachtig had toegelisterd, deze voorbeelden met een ernstig gelaat aan.

— U ziet het, hernam Raffles, men kan volstrekt niet altijd op het uiterlijk afgaan, en wij hebben er voor geboet en zullen er misschien nog voor moeten boeten, dat wij die gulden regel uit het oog verloren.

— Zou die vrouw ons dan nu nog kunnen schaden? vroeg Sigrid op angstige toon.

— Ik geloof het niet, miss, ondanks haar tartende woorden, toen zij zich midden op de trap ontwapend zag door mijn vrienden en mij toevoegde, dat ik mijn lot thans ontsnapt was, maar dat onze wegen zich nog wel eens zouden kruisen. Daarmede zou zij dan moeten bedoelen, dat ik haar in de gevangenis nog wel eens zou zien, want ik vrees, dat zij weinig gelegenheid zal krijgen, mij buiten de muren van zulk een gebouw terug te zien.

— Zeg dat niet te spoedig, Edward, kwam Brand langzaam. Dergelijke vrouwen bezitten in hun aantrekkelijkheid een wapen, vlijmscherp en dikwijls dodelijk.

— Maar zij zal toch, hoop ik, wel voor een jaar of tien worden opgeborgen, mijnheer Brand? riep Henderson

vol verontwaardiging uit.

— Misschien, James, misschien ook niet. Ken jij haar strafregister?

— Of ik dat ken, mijnheer Brand? Ik ken haar daad van deze avond en dat is meer dan voldoende. Zij heeft mylord willen doodschieten. Betekent dat niets?

— Het is heel erg, James, zei Raffles glimlachend, maar tien jaren krijgt men er niet voor. Vooral niet in dit land.

— Zou ze niet worden uitgeleverd? vroeg Sigrid.

— In het geheel niet. Zij is geen Amerikaanse, en al was ze dat wel, de daad is op Mexicaans grondgebied gepleegd en zal voor een Mexicaanse rechtbank verantwoord moeten worden.

— Maar zij, zij zal uwe persoonlijkheid verraden, vervolgde Sigrid, terwijl zij Raffles een verschrikte blik toewierp.

— Daarover bekommer ik mij al heel weinig, zei Raffles, even de schouders ophalend. Iedereen kan wel zeggen, dat ik... de man ben, die zo druk wordt gezocht. En zelfs al zouden de heren van de politie haar geloven, dan nog zouden zij zich wel eens bedenken, tot mijn arrestatie over te gaan, nu het hen bekend moet zijn, dat ook de politie te New York mij op vrije voeten laat, ten einde des te meer nut van mij te kunnen trekken. Maar vindt gij dit onderwerp niet een weinig onaangenaam, miss?

Hier boog het jonge meisje het hoofd en even werd haar gelaat smartelijk vertrokken.

Ondragelijk leek haar het denkbeeld toe, dat deze zelfde man, met zijn nobele, regelmatige gelaatstrekken, die verscheidene malen zijn leven in de waagschaal had gesteld om dat van haar vader en haar zelve te redden, dezelfde kon zijn, voor wie geen enkele brandkast veilig was en die zijn buit reeds bij miljoenen kon tellen...

Een ogenblik bleef het stil en Henderson stond weer op, liep naar het venster, keek door een kier van het gordijn naar buiten en kwam een ogenblik daarna weer terug met de mededeling:

— Er loopt er nog altijd een heen en weer, met zijn sleepsabel, en zijn geweer in de arm. Het lijkt wel een gendarme uit een operette.

— Als zij maar goed kunnen uitzien en goed kunnen schieten, James, dan mogen zij lijken op wat zij willen, meende Brand. Ik ben er echter nog altijd niet zeker van, of die bewaking wel noodzakelijk is.

— Ik wel, Charles, zei Raffles langzaam. En het liefst had ik driemaal meer mannen gehad.

— Je gelooft dus, dat de bandieten het niet zullen opgeven?

— Dat geloof ik inderdaad.

— Maar die vier of vijf kerels zijn allen onschadelijk gemaakt.

— Dat is zo, maar een wist te ontdekken, en die ene is voldoende.

— Wat bedoel je daarmee?

— Ik bedoel, dat het hier op het ogenblik krioelt van allerlei gespuis, waaronder heel zeker ook leden van het Kwade Oog zullen zijn. Natuurlijk is het al bekend, wat hier in de loop van de avond is geschied, en omdat de politie niet sterk vertegenwoordigd is, omdat er hier vaak geregelde vuurgevechten plaats hebben tussen de bandieten en de gewapende macht, daarom geloof ik, dat zij het nog niet zullen opgeven en thans openlijk met een grote overmacht zullen terugkeren. En ik zeg je, ik wilde, dat de dag reeds aanbrak, dan pas zou ik mij geruster gevoelen.

Als om die woorden van Raffles

kracht bij te zetten, klonk er daar buiten in de duisternis plotseling een rauwe gil, gevolgd door de val van een zwaar lichaam.

Met een paar sprongen was Raffles bij het raam en rukte het gordijn ter zijde.

Hij zag nog juist, hoe een gedaante wegvluchtte, op dezelfde plek, waar nog zoëven de politiebeambte zo trots heen en weer had gestapt op het voorerf.

Hij bleef nog even staan kijken, of geen der collega's van de ongelukkige man hem ter hulp zou komen snellen, maar het bleef stil.

Het lichaam van de dode of de zwaar gewonde lag dwars over het grintpad en duidelijk was het glinsteren van de nikkelen sabelschede in het licht van de maan te zien.

Terwijl Raffles daar nog zo stond, knalde een schot, scherp als een zweepslag en een kogel drong een paar centimeters boven zijn hoofd door het hout van de raampost en verbrijzelde het glas voor een ingelijste gravure aan de tegenovergestelde wand.

Kaldrup werd verschrikt wakker en keek met wijdgeopende ogen om zich heen, terwijl Sigrid met een kreet van angst op haar vader toevloog en hem met haar armen omvatte.

— Ik geloof, dat ik me niet vergist heb, zei Raffles rustig, terwijl hij zijn zware revolver trok en begon na te zien. De bandieten zijn in grote getale teruggekeerd, de villa wordt belegerd.

HOOFDSTUK II

HET GEVECHT IN DE NACHT

Daar het eerste schot bijna onmiddellijk door een tweede gevolgd werd, kroop Raffles naar de schakelaar van het elektrische licht, draaide het uit en schoof toen met een enkele ruk de gordijnen voor het raam terzijde.

— Ik geef er de voorkeur aan, mijn vijanden te zien, zei hij met opeengekleemde tanden. Er zijn immers geweren in huis, miss Sigrid?

— Ja, hiernaast, antwoordde het jonge meisje. Ik zal er dadelijk gaan halen.

— Steek vooral geen licht aan, voor gij de gordijnen stijf voor het raam hebt dichtgetrokken, riep Raffles haar na.

— Dat is wel het brutaalste, dat ik ooit heb bijgewoond, barstte Henderson uit, met moeite zijn stem beheersend. Stel je voor, dat zoiets gebeurde in een voorstad van Londen.

— Maar men kan zich wél voorstellen, James, dat het gebeurt in een voorstad van Parijs, merkte Brand schouderophalend op. Overigens, dat is immers in het geheel niet met elkaar te vergelijken. We zijn hier in een zeer schaars bevolkte streek, die nog maar weinig heeft kennis gemaakt met de beschaving.

— Maar ligt hier dan geen garnizoen? riep Henderson in wanhoop uit.

— De toestand is er te ernstig voor, James, anders zou ik om je willen lachen, merkte Brand grimmig op. Er is in zoverre een garnizoen, dat eigenlijk iedere Mexicaan van nature soldaat is, of beter gezegd: generaal.

— Een mooi land, brieft Henderson. En dat alles om...

Hij had dat laatste stil gezegd, maar met een boze blik in de richting van het ziekbed. Brand echter had die blik opgevangen en zei op zachte, verwijtende toon:

— Nu herken ik je toch niet, James. Zoiets ligt helemaal niet in jouw aard. Had mylord die ongelukkige man in de steek moeten laten?

— Hij is niet veel bijzonders, mijnheer Brand, bromde Henderson koppig.

— Dat mag zo zijn, maar hij is nu ernstig ziek, vergiftigd door dat caronje, dat vanavond hier in huis door de politie is weggevoerd. Begin je het nu beter in te zien?

— Half en half, mijnheer Brand, pruttelde Henderson. Maar ik blijf er bij, dat mylord zich nooit met die geldwolf had moeten inlaten. Van zijn dochter spreek ik niet; dat is een allerliefst meisje en zij verdient het, dat men voor haar zijn lichaam tot een zeef laat schieten.

— Dat klinkt al een beetje beter, James. En nu geen woord meer; het is

geen tijd om te praten, maar om te handelen.

Dit korte, op zachte toon gevoerde gesprek was een paar malen onderbroken door schoten en men hoorde de kogels duidelijk met een doffe klap plat slaan tegen de buitenmuur van het huis.

Allen waren gaan zitten, bijna instinctief, ten einde te voorkomen, dat een toevalstreffer hen zou raken.

Want al was het licht uit en al stond de maan achter het huis, zodat de voorzijde in de schaduw was, het moest toch mogelijk zijn, de raamdeuren te kunnen onderscheiden.

Maar nu kwam Sigrid weer binnen met twee geweren.

Zij bleef op de drempel staan en wenkte Raffles, terwijl zij op zachte toon zei:

— Ik weet niet, wat het is, maar ik geloof, dat er met de geweren iets niet in orde is, sir. Kijk zelf maar eens.

Raffles trad de verlichte zijkamer binnen en onderzocht nauwkeurig en vlug de beide geweren.

Hij legde ze met een strak gezicht dadelijk weer op de tafel en zei kortaf:

— Onbruikbaar gemaakt. De veren van de slagpen zijn er eenvoudig uitgenomen, natuurlijk door de duivelin.

— De veer van de slagpen? riep het jonge meisje opgewonden uit. Maar dan is het misschien te verhelpen. Ik heb een klein kistje met reservedelen.

— Wist die vrouw dat?

— Ik heb er haar nooit iets van gezegd.

— Ga dan dadelijk dat kistje halen, dan is misschien nog niet alles verloren. Hebt gij ammunitie?

— Eergisteren heb ik toevallig pas een paar kistjes, ieder met honderd patronen, voor de Winchesters laten komen.

— Nogmaals vraag ik u: wist zij dat?

— Neen. Ik vertelde haar heel veel en ik voel mij afschuwelijk schuldig, als ik dat nu bedenk, maar dat heb ik haar niet gezegd.

— Dat is dan een groot geluk, want die Bianca is een vrouw, die letterlijk met alles rekening houdt, op alles verdacht is. En haal nu spoedig dat kistje.

Hij zag Sigrid een andere deur uitgaan, en een paar tellen later keerde zij terug met een ruw houten kistje, dat zij op tafel zette.

Raffles opende het snel en uitte een onderdrukte kreet van voldoening, toen hij in een kartonnen doosje een aantal reserveveren vond, bestemd voor Wincestergeweren.

Hij riep Brand bij zich en vlug werden de slagpennen van de veren voorzien, zodat zij weder bruikbaar werden.

Terwijl zij de prachtige Wincesters weer monteerden, vroeg Raffles:

— Is dit alles, wat gij aan vuurwapens bezit?

— Er zijn ook nog revolvers.

— Dat is voor een gevecht op verre afstand niet voldoende. Zijn er geen jachtgeweren?

— Vader heeft nog zijn geweer voor de jacht op grof wild, met ongeveer vijftig patronen.

— Mooi zo, dat zullen wij aan Henderson geven. Nu weer snel naar de andere kamer terug en dan moeten wij eens poolshoogte gaan nemen, want wie kan zeggen, wat er aan de achterzijde van het huis en aan de zijkanten gebeurt? Wij weten immers maar al te goed, dat het mogelijk is het balkon te bereiken, wanneer men gebruik maakt van de hoge boom met zijn dikke takken, die tot bijna aan de balconrand reiken.

Het licht in dit vertrek werd gedoofd en bukkend betraden zij de grote slaapkamer weer, waar Henderson intussen, languit op de vloer liggend, met het hoofd over de drempel van de deurvensters in de door de maan schemerachtig verlichte voortuin staarde.

— Kun je iets zien, James? vroeg Raffles op fluisterende toon.

— Volstrekt niets, mylord.

— Ik wenste het tegendeel. Die stilte is verdacht. Maar misschien houden zij thans krijgsraad. Kom eens hier, James; miss Sigrid zal je de plaats wijzen, waar de munitie is. Breng die onmiddellijk hier.

De reus kroop op handen en voeten terug, tot hij midden in de kamer was,

richtte zich daar op en volgde Sigrid het vertrek uit.

De slaapkamer had, behalve de deur, die naar de hoofdgang leidde en de grote ramen naar het balkon, nog slechts één deur, die voerde naar de zijkamer, waar zoëven de geweren waren hersteld.

In de duisternis bleven de drie mannen achter, vol ongerustheid, daar zij niet wisten, met welke vijand zij te doen hadden en wat zijn plannen waren.

— Vervloekt zij die verraderlijke duivelin, klonk het kreunend van de sofa. Ik wilde, dat ik haar met mijn eigen vuisten de keel had dichtgeknepen, voor ik mijn dochter toestond vriendschap met haar te sluiten.

— Mijnheer Kaldrup, zei Raffles afgemeten, het heeft geen nut, die vrouw nu met verwijten te overladen. Gij hebt niet allèen schuld; iedereen zou door haar uiterlijk misleid zijn. Wij hopen, dat alles nog ten goede zal keren. Als de dag maar eenmaal is aangebroken, zullen de schurken de plaat wel poetsen en dan zal ik er werk van maken, dat voortaan het huis door een behoorlijke politiemacht wordt beschermd.

— Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Een van de agenten is, waarschijnlijk met een mes neergestoken. Wat er met de anderen is gebeurd, is al evenmin twijfelachtig; zij zijn misschien bedwelmd; in elk geval zijn zij weerloos gemaakt, anders zouden zij wel zijn toegesneld op het horen van die doods-kreet

— Dus het ziet er lelijk uit?

— Ik kan niet ontkennen, mijnheer Kaldrup, dat de toestand tamelijk ernstig...

Het voortgaan werd hem belet, doordat eensklaps beneden in het huis een kreet van angst weerklonk, onmiddellijk gevolgd door een schot en een uitroep van Henderson, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet en die hij in deftig gezelschap waarschijnlijk niet zou herhalen.

Er klonk iets als een korte worsteling, toen nog een gesmoorde kreet, een dreunend gestommel, alsof iemand alle treden van een trap afviel, waarna de

kamerdeur werd opengerukt en Sigrid, een klein en tamelijk zwaar kistje dragend, met bleek gelaat binnen vloog, op de voet gevolgd door de reus, die zelf een zware munitiekist torste, die hij onmiddellijk neerzette om de deur te sluiten en de sleutel in het slot om te draaien.

— Zij zijn het huis binnen gekomen, riep Sigrid ademloos uit.

— Hoeveel? vroeg Raffles laconiek.

— Dat is niet na te gaan, mylord, gaf de reus brommend ten antwoord. Het kunnen er evengoed twee als tweehonderd zijn. Het was daar beneden nogal donker en op de gis heb ik er een paar de trap afgesmeten. Zij kwamen juist om een hoek van de gang en ik liet hen niet de tijd om van hun messen gebruik te maken.

— Dat ziet er lelijk uit, zei Raffles, hoofdschuddend. Dat bewijst natuurlijk, dat de bewakers aan de achterzijde van het huis eveneens overvallen en misshien wel gedood zijn. Nu, praten en klagen helpt niet. Wij zitten hier opgesloten; wij moeten er van zien te maken, wat er van te maken valt.

Hij keek snel eens in het rond en gaf toen met kalme stem zijn bevelen:

— Charles, jij strekt je languit op het balkon uit, zo dicht mogelijk bij de hoek van het huis, zodat je ook het zijbalkon in het oog kunt houden; hier, neem een paar van die zware sofakussens mee, zij kunnen je misschien als borstwering dienen. James, jij vat post bij de tussendeur, want het is niet onmogelijk, dat zij van die kant willen trachten binnen te dringen. Het licht in de zijkamer moet opblijven, zodat daar niets kan gebeuren, zonder dat je het ziet. Miss Sigrid, ik zal u moeten verzoeken naast de gangdeur post te vatten en alleen maar goed acht te geven, of de schurken niet trachten de buitendeur te forceren. Ik zal tenslotte het voorerf voor mijn rekening nemen. En dan nog deze raad: niemand schiet, tenzij hij zeker is van zijn schot. En nu vooruit; en moge de hemel ons genadig wezen.

Brand had reeds zijn zakken vol gepropt met patronen, en een Winchester gegrepen; hij was de beste schutter van het troepje, benevens een paar dik opgevulde kussens, en nu kroop hij snel over het balkon voort, totdat hij bijna de zijgevel bereikt had, waar hij zich neerwierp, de kussens voor zich legde, met zorg het geweer laadde en wachtte, terwijl hij poogde met zijn blikken de duisternis te doorboren.

Henderson had reeds zijn post ingenomen, die hem was aangewezen en hield onafgebroken de kruk van de deur in de hand, die uit de zijkamer naar de gang voerde.

Sigrid, bleek, maar vastberaden, had haar plaats uitgekozen aan het voeteneinde van de sofa, een weinig terzijde van de gangdeur, gewapend met haar kleine browning en vast besloten om het wapen te gebruiken, haar eigen leven en dat van haar vader zo duur mogelijk te verkopen.

Toch begreep zij als instinctief, dat deze nachtelijke overval niet in de eerste plaats beraamd was tegen haar zelf, maar dat hij in de eerste plaats gericht was tegen de stoutmoedige avonturier, die niet gearzeld had, gedreven door zijn ridderlijke inborst, aanstonds gevolg te geven aan haar dringende bede, haar zieke vader te komen bezoeken, ofschoon hij zeer wel kon weten, dat een reis van New York naar El Pazo voor een man in zijn omstandigheden vol dodelijke gevaren kon zijn. Maar hoe dan ook, zij beschouwde het als haar plicht, tot het uiterste mede te strijden, om een gering deel af te doen van de schuld, welke haar vader en zij aan Raffles hadden en die nu nog vermeerderd was door het zenden van dat rampzalige telegram, een daad, welke zij zich thans bitter berouwde, maar die niet meer ongedaan te maken was.

Wat Kaldrup betreft, hij was doodsbleck van machteloze woede en dolle drift, omdat hij veroordeeld was, daar lang uitgestrekt neer te liggen, terwijl al zijn zenuwen er naar hunkerden deel te nemen aan de ongelijke strijd.

Want dat zij door een overmacht waren aangevallen, hij behoefde er geen ogenblik aan te twijfelen.

Het leek wel, of daarginds een mitrailleur was opgesteld, zo kletterden de kogels tegen de voorgevel van het huis.

Raffles, het geweer in de aanslag en gereed om te vuren op alles, wat hij daar beneden zag bewegen, meende, dat er wel minstens twintig aanvallers moesten zijn, die zich volstrekt niet schenen te bekommeren om de politie.

De toestand van de belegerden was inderdaad hachelijk. Niet alleen werden zij van het erf af beschoten, maar het was uitgemaakt, dat zich reeds een aantal der bandieten in huis moest bevinden en het kon zeker niet lang meer duren, of zij zouden de deursloten hebben vernield met revolverschoten of de panelen hebben ingedrukt.

Zouden zij werkelijk zichzelf kunnen verdedigen en die hulpeloze man daarginds, die zich in zijn besef van machteloosheid in de lippen beet?

De loop van Raffles gedachten werd voor een ogenblik afgebroken, toen hij, niet ver van het lage hek, dat het erf van de weg scheidde, iets meende te zien bewegen.

Hij hief de geweerloop nog wat meer op, mikte even en haalde de trekker over.

Het schot, half op goed geluk afgevuurd, trof doel, want een rauwe kreet klonk uit de duisternis, onmiddellijk gevolgd door een gebrul van woede en een verdubbelde losbarsting uit een dozijn geweren.

Raffles hoorde achter zijn rug het platslaan van de kogels en het neervalten van kalk.

Hij verwijderde kalm de ledige patroonhulzen en bromde voor zich heen:

— Dat is er alwéér een. Misschien zien zij wel van een aanval af en over een uur breekt de dag aan en dan zullen zij uit zichzelf wel het hazenpad kiezen.

Het was, of de bandieten weer een ogenblik krijgsraad hielden, want het schieten hield op.

Bijna een kwartier bleef het stil en toen bleek het plotseling, dat de schurken er over dachten hun plannen prijs te geven.

Het eerst dreigde het gevaar van de kant van de boom, die naast het huis stond. Het was dezelfde boom, die een van Bianca's handlangers de avond tevoren had moeten dienen, het balkon te bereiken.

Ditmaal was het Brand, die van achter zijn borstwering van kussens vuurde op iets, dat in de kruin van de boom bewoog. Met een geraas van brekende takken viel er iets zwaars uit de boom naar beneden, dat met een dofse plof de aarde bereikte en roerloos bleef liggen.

Er was nog geen seconde na het vallen van het schot verlopen, of Brand slaakte een waarschuwend kreet en riep:

— Neem je in acht, vrienden, er zijn er ook op het dak.

Zijn scherp gehoor had boven zijn hoofd het zachte knarsen van het grint gehoord, waarmede het platte dak bestrooid was en hij had nog maar juist even de tijd, zich snel terug te trekken binnen in de kamer en aldus te voorkomen, dat hij over de rand van het dak heen in de rug zou worden geschoten. Raffles, die dit lot zeker zou hebben gedeeld, moest eveneens retireren en een luide kreet van woede daarboven, die duidelijk door het geopende raam vernomen kon worden, bewees maar al te duidelijk, dat de schurken gehoopt hadden hun vijand van alle kanten in te sluiten, hetgeen waarschijnlijk ook wel gelukt zou zijn, zonder het verraderlijke knarsen van het grint.

Intussen was de toestand der belegerden er niet gunstiger op geworden. De rand van het platte dak bevond zich hoogstens een meter of drie boven het balkon en het kon voor degenen, die zich daarboven bevonden, niet moeilijk zijn, zich op verscheiden punten tegelijkertijd te laten zakken.

Brand en Raffles waren nog nauwelijks binnen, of uit de zijkamer, waar Henderson zich bevond, klonken snel achtereen drie schoten.

— Zij proberen het slot stuk te schieten, schreeuwde de reus, tegelijkertijd op goed geluk terug vurende, en blijkbaar met goed gevolg, want achter de gesloten deur klonk een kreet van pijn, gevolgd door een knetterende vloek.

Henderson lachte grimmig en schoot nog eens, maar ditmaal schenen de bandieten zich in veiligheid te hebben gebracht.

Met een paar sprongen stak de reus het vertrek over en stelde zich naast de deur op, in de ene hand zijn revolver, in de andere zijn knuppel, want hij begreep wel, dat de deur het niet veel langer zou kunnen withouden, nu het slot al ten dele vernield was.

En dat hij goed gezien had, bleek spoedig genoeg, want de volgende seconde werd daar met een zwaar stuk hout of een ander voorwerp met grote kracht op de deur gerammeld en eensklaps vloog zij, terwijl het bovenste paneel half versplinterd was, open en drie kerels stormden het vertrek binnen.

Ver kwamen zij echter niet.

Henderson, aanvankelijk achter de openvliegende deur aan hun oog onttrokken, vuurde zijn revolver af door het gat in het bovenste paneel en velde een van de schurken, die door de kogel midden in het voorhoofd getroffen werd.

Toen trad hij te voorschijn en sloeg de tweede indringer met een geweldige slag van zijn knots ter aarde, waar deze met verbijzeld schedel bleef liggen.

De derde man, die met een breed mes gewapend was, een van die sterke knipmessen met hoornenheft, zoals er veel in Spanje gebruikt worden, wilde met een kreet van woede zich op de reus storten, om hem het mes in de borst te stoten, maar Henderson ontweek hem handig, vatte hem als een kind om het middel en wierp hem met kracht weer van zich af, zodat de man om en om buitelde als een aangeschoten konijn.

Hij had zijn navaja echter krampachtig vastgehouden en dat werd hem ten verderve, want hij spietste zich als het ware aan zijn eigen wapen, waarvan de sterke, spitse kling hem in de zijde trof.

Het gehele bloedige drama had zich in minder dan een halve minuut afgespeeld.

De anderen, in de grote kamer verzameld, hielden zich gereed om te schieten, angstig luisterend naar de geruchten van de korte strijd in het aangrenzende vertrek, en toch niet tussenbeide durvend te komen, uit vrees, dat dan binnen enkele tellen de slaapkamer overstroomd zou zijn van vijanden, die door het balkon zouden binnenkomen.

Terwijl dit voorviel, knalden daarbuiten nog steeds de geweerschoten van de schutters, die zich op het erf in hinderlaag hadden gelegd, totdat een woedende stem daarboven op het dak in slecht Engels schreeuwde:

— Houdt op met jullie vervloekte schieten, jullie treft je eigen mannen.

Het werd daarbuiten dadelijk stil, ten bewijze, dat men de waarschuwing begrepen had.

Niet zodra was het gerucht van de worsteling geëindigd, of Raffles riep:

— Hoe staat het ermee, James? Kun je het daar houden!

— Dat gaat best, mylord, antwoordde Henderson op zijn gemoedelijke, joviale toon. Er zijn er zoëven drie binnengekomen, maar daar hebben zij weinig plezier van gehad.

— Neem dan je post bij de deur weer in, en sluit ze, tenminste als dat kan.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar het kan niet, want zij hebben het slot stuk geschoten en in het bovenste paneel is een groot gat. Ik denk, dat zij hier nog wel eens terug zullen komen.

— Doe je uiterste best om dat te beletten, hernam Raffles op levendige toon. Ik weet wel, dat het een zware taak is, maar de zijkamer is de zwakke plek in onze vesting, als wij tenminste het dak uitzonderen, en wij moeten ze tot iedere prijs zo lang mogelijk pogen te verdedigen.

Ook dit bleek Raffles weer goed te hebben ingezien, want het duurde niet lang, of de vijand deed op de eenmaal gemaakte bres een hernieuwde aanval en scheen het er op gezet te hebben,

zijn verliezen niet te tellen en hier tot iedere prijs binnen te dringen.

Er klonken alweer voetstappen in de gang van zeker vier of vijf mannen, maar Henderson wachtte er zich wel voor, zich van het juiste aantal te overtuigen, door zijn hoofd buiten het gat van de deur te steken.

Hij begreep wel, dat het dan dadelijk zou dienen als doelwit voor de kerels in de gang.

Brand wierp een wanhopige blik door de openstaande deurensters naar buiten.

Reeds begon het te dagen in het Oosten, ook de bandieten schenen in te zien, dat zij snel moesten handelen, wanneer zij niet door het daglicht verrast wilden worden.

Het was echter de vraag, of de belegerden het nog wel zo lang zouden uithouden.

Reeds kraakte ook de gangdeur van de slaapkamer onder de hevige slagen van geweerkolven en het zou niet lang duren, of de schurken zouden tegelijkertijd in de beide kamers binnendringen, waarschijnlijk ook van de zijde van het balkon.

Reeds twee malen had Sigrid een kogel uit haar browning door het deurpaneel gejaagd, maar de vijand, voorzichtiger geworden, hield zich goed verscholen achter de muur en buiten schot.

Plotseling klonk de stem van Kaldrup die luidkeels riep:

— Laat het uit zijn. Ik geef mij in hun handen, als zij mijn dochter en u allen vrijuit laten gaan. Zij mogen dan een losprijs vragen, als zij willen, en ik zal hen betalen. Het is hun toch alleen maar om geld te doen.

— Daarin vergis je je, Olaf Kaldrup, riep op de gang een heldere stem, waarvan de klank Sigrid een ogenblik deed verbleken. Wij zullen jou ook meevoeven, maar het is ons in de eerste plaats om Raffles te doen. Geef je je over, Raffles?

Als enig antwoord zei Raffles op gedempte toon tot Brand:

— Ga voor enkele minuten de plaats van Henderson innemen en stuur hem hier. Wij moeten tijd zien te winnen.

Brand snelde weg en bijna op hetzelfde ogenblik trad de reus binnen, die Raffles vragend aankeek.

— Die kast voor de deur, James, beval Raffles kortaf, wijzend op een zware eikenhouten kussenkast, die tegenover de rustbank stond.

Vier flinke mannen zouden er hun handen aan vol hebben gehad, dat zware meubel te verplaatsen, maar Henderson in zijn eentje had er nauwelijks een volle minuut voor nodig. De kast had een duimdikke achterwand, minstens even dikke deuren en daar zij volgepropt was met linnengoed en enige kleren, verschafte zij een uitstekend hulpmiddel in de afweer van de vijand, te meer, daar de kamerdeur naar binnen openging.

Het verschuiven van de kast was voor Henderson het werk van een ogenblik geweest en reeds begaf hij zich weer terug naar zijn vroegere post. Ook hier sloot hij een gat in de deur af, ditmaal met behulp van een zware piano, die hij, zonder iemands hulp, op haar smalle kant zette en vervolgens bekroonde met de kleine brandkast, die tegen de zijwand van de kamer had gestaan. Het ding woog bijna driehonderd kilogram, maar Henderson tilde het even gemakkelijk op deze geïmproviseerde borstweering, als ware het een leeg sigarenkistje geweest.

Voor het ogenblik waren dus de belegerden van deze kant beveiligd en zij konden nu meer hun aandacht wijden aan de enige nog kwetsbare plek, de deurensters.

Nog tweemaal vuurde Raffles, toen hij beweging zag op het erf, waar de duisternis van de tropennacht begon plaats te maken voor een blauwachtige schemering, en eenmaal trof zijn schot doel.

Maar de belegeraars konden thans óók beter zien en onderhielden opnieuw een regelmatig vuur op de ramen van de slaapkamer, zodat de verdedigers verplicht waren, zich half plat op de grond uit te strekken of vlak achter de muur te blijven, terzijde van de raamdeuren, wilden zij niet het gevaar lopen, te wor-

den getroffen door een van die kogels, die door de schilderijen gingen, het glas van de kristallen kroon in scherven deden neerrinkelen en de ruiten voor de fraaie gravures aan de wand verbrijzelde.

Maar snel werd het lichter en eensklaps geschiedde iets, juist toen de aanvallers op het dak zich tot een algemene stormloop gereed schenen te willen maken, hetwelk de strijd binnen weinige ogenblikken beslissen zou.

Op het voorerf klonk een scherp fluitsignaal, ver weg, dat onmiddellijk dicht bij het huis werd overgenomen.

Aanstonds dreunde het huis van de snelle voetstappen, die door de gangen weerklonken, luide vloeken werden gehoord en ook uitroepen van vrees.

Op het erf werd het levendig en men zag menselijke gedaanten zich losmaken van de dichte cactusbosjes, waarachter zij al die tijd in hinderlaag hadden gelegen, en zo snel hun benen hen dragen wilden naar de weg renden, die flauwtjes zichtbaar begon te worden in het snel aangroeiende daglicht.

— Wat is dat nu? riep Brand verbaasd uit. Ik geloof waarachtig, dat zij op de loop gaan.

— Ik krijg dezelfde indruk, zei Raffles laconiek. Zij vluchten als razend in alle richtingen en ik geloof wel, dat ik kan zeggen waarom. Luister maar eens.

Allen stonden een ogenblik onbewegelijk te luisteren en eensklaps riep Henderson uit:

— Dat is een troep paardenvolk, die daar nadert. En in galop nog wel.

Henderson had zijn kijker reeds gegrepen en tuurde langs de weg, na zich plat op de grond van het balkon te hebben geworpen.

— Ongeveer een half regiment Mexicaanse dragonders, kondigde hij na enkele ogenblikken rustig aan, en zij komen hierheen, dat staat vast. Ik kan mij alleen niet begrijpen...

— Maar ik weet het des te beter, Sir Raffles, riep Sigrid opgewonden uit. Herinnert gij u mijn vriend Paolo Diego wel, de ritmeester, die hier een paar maal op bezoek is geweest? Hij stelde een beetje belang in mij en... en...

— En van die vriendschap hebt gij een gepast gebruik gemaakt, door hem een paar uren geleiden op te bellen, vulde Raffles de zin aan.

— Zo is het. Toen ik met onze brave James naar beneden ging om patronen te halen.

— Dat is dan juist bijtijds geweest, miss Sigrid, want gij kunt er zeker van zijn, dat de schurken, eenmaal in huis zijnde, de telefoondraden hebben doorsneden. Ik maak u mijn compliment; dat was een zeer goed plan van u.

— O, ik dacht eigenlijk volstrekt niet, dat hij aan mijn verzoek gehoor zou geven. Ik heb u het zelfs niet willen zeggen, om geen nutteloze verwachtingen op te wekken.

— Miss Sigrid, een Mexicaans ritmeester, die belang in u stelt, zou geen seconde aarzelen, desnoods het gehele Mexicaanse leger te mobiliseren, als gij daartoe de wens te kennen hadt gegeven, hernam Raffles met een galante buiging. Intussen hebben wij aan uw goede inval en aan de hoffelijkheid van uw vriend ons behoud te danken, want ik wil u niet verhelten, dat de zaak er lelijk voor stond. Alles zou dus zo goed zijn als het maar kon, wanneer niet...

Raffles voltooide de zin niet. Hij had een ogenblik peinzend naar buiten gekeken, bracht nu eensklaps de kijker voor het oog, tuurde er enige ogenblikken scherp door en nu voltooide hij pas rustig zijn zin:

— Wanneer niet Bianca Kirilef reeds hedennacht uit de gevangenis was bevrijd.

Sigrid Kaldrup slaakte een kreet van schrik en riep, verblekend:

— Dan heb ik mij dus zoëven niet vergist, toen ik die stem hoorde en ze meende te herkennen.

HOOFDSTUK III

BIANCA WOODWARD ALIAS KIRILEF

Wij moeten een weinig teruggaan, om aan onze lezers duidelijk te kunnen maken, hoe het kwam, dat Raffles inderdaad goed gezien had, toen hij onder de vluchtende bandieten, die haastig te paard stegen en met losse teugel wegrenden, de jonge vrouw meende te herkennen, die de grootste schuld droeg aan de ramspoedige gebeurtenissen, welke zich die avond in de witte villa hadden afgespeeld en die een aanvang hadden genomen met de geheimzinnige ziekte van Olaf Kaldrup.

Het was omstreeks half negen geweest, toen Bianca gearresteerd werd, in hetzelfde huis, waar zij gemeend had haar triomfen te zullen vieren en Raffles aan haar voeten te zien, als het kon door haar eigen hand gedood, maar liever nog als een slaaf in boeien geklonken.

Zij had zich, zonder het minste verzet te bieden, laten wegvoeren door twee politiebeambten, aan wie Brand nadrukkelijk op het hart had gedrukt, haar zo weinig mogelijk aan te kijken, ten einde te ontkomen aan de demonische bekoering, welke deze vrouw wist uit te oefenen op haar slachtoffers.

Hij dacht daarbij aan Carmen die, alleen gebruik makend van de kracht van haar blik, wachtmeester José wist te bewegen, de touwen los te maken, waarmee zij gebonden werd na de bekende ruzie in de sigarettenfabriek.

Maar deze vrouw was nog erger dan een Carmen, want bij deze Spaanse wist men wel, haar goed in de ogen ziende, met wie men te doen had, maar dit creatuur met haar onschuldige blauwe ogen was des te gevaarlijker, omdat niemand in haar het slechte canaille kon zien, dat zij inderdaad was.

Bianca lachte eens, toen zij deze woorden hoorde; haar helder lachje

klonk als het getinkel van zilverschelletjes.

En toen zij werd weggeleid, keerde zij zich op de drempel nog eens om en zei met prachtig gespeelde minachting:

— Gij zult u deze dwaze vergissing nog wel eens berouwen, mijnheer. Over tien minuten ben ik weer op vrije voeten, tenminste wanneer de commissaris niet een even grote ezel is als jij zelf bent.

Brand had veel lust om haar naar het hoofdbureau te vergezellen, maar Raffles dacht er anders over.

Hij begreep wel, dat de bandieten, waarvan er een had weten te ontsnappen, terug zouden kunnen komen en in dat geval kon er geen enkele man op de villa gemist worden om het huis te verdedigen.

Met tegenzin schikte Brand zich daarin.

En zo trok de mooie Bianca, vergezeld door de beide agenten, door de reeds duistere straten van het stadje naar het hoofdbureau van politie, half uit steen, half uit hout opgetrokken.

Nu kan niemand zeggen, wat er reeds onderweg gebeurd kon zijn, als haar beide bewakers jong waren geweest.

Maar dat was er slechts één, en het moet gezegd worden, dat deze dan ook zijn donkere ogen bijna geen ogenblik kon afhouden van het liefvallige gelaat vlak naast hem, dat hem nu en dan een vriendelijke glimlach toewierp of een paar woorden sprak, die moesten aantonen, dat er inderdaad een betreurenswaardige vergissing had plaats gehad en zij spoedig genoeg weer vrij zou zijn, als wanneer zij het genoegen hoopte te hebben, nader kennis te maken met de knappe jonge man, die haar zo galant behandelde, haar niet al te stevig bij de arm vast hield, kortom, die zich een

ware gentleman betoonde en met wie het een ware vreugde moest zijn, een wat diepgaander kennismaking aan te knopen...

Zij probeerde dezelfde vleiende woorden een paar malen met de man aan de andere kant, maar reeds de derde maal gaf zij dit voorgoed op.

Deze tweede politiemann was een brigadier van een jaar of zestig, met een grimmige tronie, die haar bij ieder woord dat zij sprak, alleen maar wat harder in de arm kneep, als vreesde hij, dat het een inleiding zou zijn tot een poging om te ontsnappen.

Tot overmaat van ramp was zij de Spaanse taal niet al te goed machtig en de brigadier bleek juist niets anders te verstaan, in tegenstelling met zijn jongere collega, die zeer goed Engels sprak.

De sluwe vrouw zag dus af van elke poging, onderweg te ontsnappen, ofschoon zij haar ogen goed de kost gaf, in de hoop, wellicht enige van haar vrienden te ontdekken, die zich hier in het stadje ophielden.

Maar ook in die verwachting werd zij bedrogen, en zo was zij wel genoodzaakt het bureau van politie te betreden, waar zij aanstonds voor de commissaris van politie werd geleid, een man van omstreeks veertig jaar, met het roodste haar, dat men zich kan voorstellen, een even rood puntbaardje en knevels, die als die van een nijldige kat overeind stonden.

Bianca maakte binnen een enkele minuut haar gevolgtrekkingen: een dienst-klopper, een streng beambte, maar een sensueel man, die zeer gevoelig was voor vrouwenschoon. Hij had een vierkante kin, dikke lippen, een hoog voorhoofd, een vlezige, brede neus en doordringende, kleine ogen.

Hij trok de wenkbrauwen hoog op, toen hij de gevangene zag binnentreden en stond toen op, om haar hoffelijk te begroeten, als bevonden beiden zich in een salon, inplaats van een tamelijk morsig, vrij slecht verlicht vertrek, waar de commissaris placht te zitten achter een wrakke schrijftafel, meestal in gezelschap van een assistent, die voor

een schrijfmachine gezeten was, waarvan men zich terecht mocht afvragen, waarom het niet reeds lang een plaatsje had gevonden in een museum, daar het waarschijnlijk het allereerste exemplaar was, dat er ooit werd vervaardigd.

Het ding maakte zulk een lawaai, dat niemand een woord kon spreken, terwijl het in werking was, op straffe van niet te worden verstaan.

Wanneer hij deze rammelkast gebruikte, was de griffier verplicht, elk kwartier op te houden, teneinde het ding aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen en het, zoals hij het noemde, «nieuw leven in te blazen».

Juist toen de begroeting plaats had en de commissaris, Toro was zijn naam, als een knipmes boog, ratelde de schrijfmachine, alsof er een sectie mitrailleurs tegelijkertijd aan het vuren was, en overstemde zijn hoffelijke woorden, zodat de roodharige politiebeambte zich kwaad naar zijn griffier omwendde en hem toebeet:

— Laat dat ding een ogenblik met rust, Garrida. Men kan zijn eigen woorden niet verstaan. Wanneer zal de hemel toestaan, dat men mij eindelijk eens voorziet van een nieuwe machine? Signora, het is vèr met een land gekomen, dat zijn ambtenaren aldus met oude rommel opscheept. En thans mag ik weten, waaraan ik de eer van uw bezoek te danken heb?

Toro zag blijkbaar zelf aanstonds in, dat zijn vraag een weinig misplaatst was, vooral, toen hij de twee agenten zag, waarvan de oudste zijn gevangene nog altijd stevig vast hield, plukte aan zijn lange sik, trok een grimmig gelaat en vervolgde op een geheel andere toon:

— Gaat u daar zitten. Brigadier, wat is de zaak?

En de brigadier begon te vertellen.

Hij was een man, die van zijn beroep hield en bovendien was hij een Mexicaan en zo kon het niet anders, of hij droeg het gehele geval voor met een vuur, met een gezwaai van zijn armen en een gerol met zijn ogen, die menige filmacteur hem zou hebben benijd.

Toro viel hem telkens in de rede, vroeg bijzonderheden, fluisterde nu en dan iets met zijn griffier, die dan een nieuwe storm aan zijn schrijfmachine ontlokte, gepaard gaande met een soort hagelslag, en kleine aantekeningen tikte.

Hij was zelf weer achter de schrijftafel gaan zitten en terwijl hij luisterde, keek hij de jonge vrouw bijna onafgebroken aan, waarbij nu en dan zijn rui-ge, rode wenkbrauwen plotseling in de hoogte schoten en bijna onder zijn laag geplaat haar verdwenen.

Zij intussen deed niets anders dan glimlachen, op de manier, die zij zo goed kende en die aan haar gelaat zulk een engelachtige uitdrukking verleende.

Toen de brigadier gereed was met zijn verhaal, wendde Toro zich tot de gevangene met de vraag:

— Wat hebt gij hierop te zeggen?

— Wel, wat zou ik te zeggen hebben, commissaris? antwoordde de arrestante. Niets anders, dan dat het van begin tot het einde verzonnen is.

— Wilt gij zeggen, dat mijn brigadier liegt, Senora? riep de commissaris op strenge toon.

— O neen, dat volstrekt niet, haastte Bianca zich te antwoorden. Ik weet immers wel, dat Mexicaanse politiebeambten zich nooit aan een leugen zullen bezondigen, maar wat hij u daar verhaalde, heeft hij uit de mond van een man, die mij haat. En ik vraag mij af, waarom hij niet hier is, persoonlijk, om zijn aantijgingen waar te maken.

Dat was een slimme zet van Bianca Kirilef.

Zij had natuurlijk aanstonds begrepen, dat geen van de belegerde mannen in staat was het huis te verlaten. De commissaris liep dan ook uit, juist zoals zij verwacht had:

— Dat is waar. Waarom zijn de aanklagers niet meegekomen, brigadier?

— Dat konden zij niet, commissaris, antwoordde de toegesprokene. Ik drong daar zelf op aan, maar zij zeiden, dat zij de villa niet durfden verlaten, omdat er nog wel meer van het geboefte zou komen.

De grimmige politiemans zei dit met een schuinse blik naar Bianca, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet, maar die zij slechts met een lieftallige glimlach beantwoordde, blijkbaar zonder in het minste ontstemd te zijn.

— Waarom hebben ze dan niet getelefoneerd? bromde de commissaris.

— Dat zouden zij doen, zodra de gearresteerde vrouw hier was, mijnheer, antwoordde de brigadier. Zij zouden u dan tevens om hulp vragen.

— Hulp? herhaalde Toro, terwijl zijn gelaat betrok. Wat menen zij daarmee?

— Zij verwachtten een belegering, commissaris.

— Waarom wachten zij daarop? herhaalde Toro ongeduldig. Waarom gaan zij dan niet weg uit dat huis?

— Dat kunnen zij niet, want er ligt een zwaar zieke man, die niet vervoerd mag worden.

— Wat is dat voor een man?

De stem van de commissaris klonk verre van vriendelijk en het was, alsof hij een persoonlijke vete had tegen die zieke, die op het punt scheen te zijn hem last te veroorzaken in een zeer drukke tijd, die telken jare de grootste inspanning van het gehele politiecorps vergde.

— Hij heet Olaf Kaldrup, mijnheer, en hij is hier met zijn dochter, op vacantie.

De commissaris ging verzitten met een haast, die hem bijna van zijn stoel deed tuimelen, terwijl zijn rood gezicht heel wat bleker werd, toen hij langzaam herhaalde:

— Olaf Kaldrup, de spoorwegkoning?

Er was in die dagen geen Amerikaanse straatjongen, of hij kende die naam, en het behoeft geen verwondering te wekken, dat ook elke Mexicaanse politiebeambte hem zeer vaak gehoord had.

Die man was meermalen milliardair, hij had een ongehoorde invloed op de Beurs en hem onaangenaam zijn betekende een ramp.

Hij begon dadelijk de jonge vrouw daar voor hem met heel andere ogen aan te zien en zij bezat te veel mensenkennis, om die verandering niet dadelijk

op te merken en er de reden van te begripen.

Zij bleef echter zwijgen, wel wetend, dat thans ieder woord haar slechts kon schaden.

El Pazo was een grensstad en al was zij klein, de commissaris was toch uitstekend op de hoogte van alles, wat er in de laatste maanden met Kaldrup geschied was.

Hij was dus hier, die gewichtige persoon, en dan kon het ook bijna niet anders, of de mannen, die hier waren om hem te helpen, waren de geheimzinnige Engelse avonturier en zijn vrienden.

Onder haar liefvallige glimlach lette Bianca scherp op het gelaat van Toro en zij zag, dat daar ongeduld, ontzag, toorn en ontstemming om de voorrang streden.

Zij beheerste haar stem en haar gelaat volkomen, toen zij vroeg, met haar blauwe ogen vol op het gelaat van de commissaris gericht:

— Geloofst gij wat die mannen zeggen commissaris, of gelooft gij het niet?

— Ik heb volstrekt geen reden om aan hun woorden te twijfelen, senora, luidde het antwoord.

— Dat is vreemd, want gij kent hen niet eens.

— Geloofst gij? Misschien vergist gij u daarin wel. Het spijt mij, senora, maar ik zal verplicht zijn u hier vast te houden, totdat ik nadere bijzonderheden heb vernomen.

Op dat ogenblik ging de telefoon op de schrijftafel over.

Hij nam het instrument ter hand, sprak een paar woorden en luisterde toen aandachtig. Na een minuut of vijf legde hij de hoorn weer neer, na slechts nu en dan een enkele vraag te hebben gesteld. Er was thans een eigenaardige mengeling van koelheid en oprechte spijt in zijn stem, toen hij zich weer tot Bianca richtte met de woorden:

— Het spijt mij, ik ben verplicht u tot mijn arrestante te verklaren, senora. Drie getuigen staan tegenover uw eigen beweringen. Gij ontkent immers, op die onbekende te hebben willen schieten?

— Dat ontken ik. Ik wilde hem slechts bedreigen, omdat ik geloofde, dat hij mij kwaad wilde doen.

De commissaris keek de vrouw strak aan, over zijn puntbaardje strelend en het duurde geruime tijd, voor hij bromde:

— Ik hoop voor u, dat het zo is, maar ik moet mijn plicht doen, ik moet inlichtingen hebben uit New York. Ik kan niet ontkennen, dat uw uiterlijk mij sterk herinnert aan het signalement dat hier bekend is van een zekere Bianca Kirilef. Dat zij gij immers niet?

Hij had de vraag zeer snel gesteld, misschien in de hoop, dat de jonge vrouw er door verrast zou zijn. Wat kende hij haar weinig.

— Natuurlijk ben ik dat niet, antwoordde zij bedaard. Mijn naam is Bianca Woodward.

— Gij waart hier met uw ouders, zeggen die heren?

— Zo is het.

— Waar zijn die zo plotseling gebleven?

— Drie dagen geleden zijn zij al vertrokken; mijn vriendin Sigrid Kaldrup wenste echter, dat ik nog wat bij haar bleef.

— Zij beschuldigen u er van, tersluiks iets door het eten van Olaf Kaldrup te hebben gemengd, waardoor hij ernstig ziek zou worden en de komst van die onbekende noodzakelijk werd. Bekent gij dat?

— Ik denk er niet aan, antwoordde de vrouw rustig. Het is gekkepraat. Wie zou mij zo iets kunnen bewijzen?

— Wel, senora, juist om dat bewijs tegen u bijeen te brengen, ben ik verplicht u hier te houden. Wij zullen de zaak grondig onderzoeken. Mannen, voert haar weg.

Bianca werd door een vuile, slecht verlichte gang gebracht naar een van de tien of twaalf cachotten, welke het bureau van politie rijk was.

Zij begon thans in te zien, dat de zaak er niet zo goed met haar voorstond, als zij aanvankelijk hoopte, maar zij gaf zich nog volstrekt niet gewonnen.

Zij bleef glimlachen tegen de jonge politieman, Cortez geheten en met stille vreugde gevoelde zij, hoe heel even de hand trilde, waarmede hij haar welgevulde arm omvat hield.

Even deinsde zij toch terug, toen de brigadier een van de cachotdeuren opende en zij een vunzig hok moest binnentreden, dat zijn licht slechts ontving door het tralieraampje in de zware deur.

Want geen enkele lichtstraal drong op dit uur van de avond binnen door het hoog aangebrachte, van stevige tralies voorzien venstertje in de tegenoverliggende muur.

In het cachot stond een ruwe houten tafel, een houten krib en een lage stoel, benevens een aarden kruik, met water gevuld.

— Moet ik hierin? vroeg zij, ondanks haar karaktersterkte even huiverend, alsof zij voorgoed een gevangenscel betrad.

— Dat is het voorschrift, zei de brigadier. De cellen zijn allen precies eender, je hebt volstrekt geen recht om te klagen, bromde de brigadier.

— Gij kunt eten laten komen, als gij dat wilt, zei Cortez, op veel zachtere toon dan zijn collega. Het moet voor u wel een zware beproeving zijn, u uit te strekken op die harde brits en als gij soms nog een deken zoudt willen hebben, de nachten zijn hier vaak koel...

— En een paar kussens, en een donzen peluw, en een lekker soupertje met koude kip, voegde de brigadier er sarcastisch aan toe. Komaan, wat treuzelt gij?

En met die woorden duwde hij Bianca naar binnen.

De zware deur werd achter haar gesloten en weer kroop die zonderlinge rilling over haar rug, toen zij het knarsen hoorde van de zware, roestige grendels.

Zij stond een tijdlang midden in het cachot en het duurde even, voor haar ogen gewend waren aan de halve duisternis.

Zoals gezegd, er drong geen ander kunstlicht in de cel binnen, dan dat afkomstig was van het licht, dat in de gang brandde en dat door het kleine

tralievenstertje naar binnen drong.

Zij zette zich neer op de rand van de brits en begon na te denken.

Aanvankelijk belette bijna een gevoel van dodelijke haat jegens Raffles haar het geregelde denken, maar toen werd haar gemoed wat rustiger en zij poogde een plan tot ontvluchting op te maken.

Zij wist reeds, dat een van de bandieten, die had weten te ontsnappen, de overigen, bijna allen zwaar gewond in de mislukte poging om Raffles de baas te worden, waren in een politieauto weggevoerd, in staat zou zijn geweest zijn makkers te waarschuwen, waarvan er zeker een groot aantal in El Pazo aanwezig zouden zijn. Trouwens zou het gemakkelijk zijn, zelfs al was dit niet het geval, onder de werkloze cowboys een aantal desperado's te vinden, bereid, om aan iedere onderneming deel te nemen, die hun geld in de zak zou brengen.

Was zij maar eerst vrij, dan zou het niet lang duren, of zij zou zich in verbinding hebben weten te stellen met haar helpers.

El Pazo was niet groot en in de wijnhuizen aan de grens van de stad zou zij zeker de mannen vinden, die zij nodig had.

Zij behoefde hun slechts haar ware naam te noemen, en zij zouden zich gelukkig prijzen haar te mogen helpen.

De moeilijkheid bestond hierin, dit cachot te verlaten.

Zij was niet gefouilleerd, nu zij haar revolver reeds in het witte huis had achtergelaten en men had haar alleen een kleine tas afgenomen, die tamelijk veel geld bevatte.

Maar het was niet met geld, dat Bianca haar vrijheid hoopte te herwinnen. Zij bezat iets, dat veel meer waarde had dan al het goud ter wereld: haar onweerstaanbare schoonheid.

En met een wrange glimlach dacht zij aan het gelaat van de jonge politieambte, Cortez, en aan de wijze, waarop hij haar had aangekeken met zijn grote, zwarte ogen. Zij voelde opnieuw het trillen van zijn hand, waarmede hij haar arm omklemd had gehouden.

Misschien, als Cortez...

Het was, of die jonge politiemans gang van haar gedachten had kunnen volgen en alsof hij door haar overpeinzingen werd aangetrokken, want op hetzelfde ogenblik verscheen zijn gezicht voor het kleine, getraliede luikje in de deur.

Zij hiëf langzaam het hoofd op en keek hem glimlachend aan en hij keek enige ogenblikken zwijgend neer op dat bleke, liefvallige gelaat.

Met een onzekere stem begon hij:

— Senora, hier is uw avondeten.

— Dat is heel aardig van je, vriendje, zei Bianca, terwijl zij opstond en vlak bij de deur kwam staan. Kom je het eens zelf binnenbrengen?

— Dat verbiedt het reglement.

— En al deed het dat niet; je zoudt het niet kunnen, liefje, want je hebt niet eens de sleutels.

Cortez keek haar een ogenblik strak aan en opende het luikje.

Zij begreep direct, dat hij haar gedachten geraden had en niet met haar wilde spreken, uit vrees voor zijn eigen zwakheid.

Hij stak een tinnen bord met een homp brood, wat kaas en vlees door het luikje en mompelde:

— Gij weet het, als gij wat beters verlangt, kunt gij het krijgen. Er is hier een cantine, waar men goede eetwaren verkoopt.

— Maar dit is ruimschoots voldoende, riep Bianca met een helder lachje. Is het een gewoonte, dat men in dit politiebureau de arrestanten onthaalt op vlees en kaas?

— Neen, dat is het niet, senora, antwoordde Cortez, terwijl hij vuurrood werd. Maar ik ben zo vrij geweest op mijn eigen verantwoording...

— Maar dat is allerliefst van je, heren Bianca en als toevallig raakten haar vingers bij het aannemen van het bord een ogenblik de hand van de politiebeambte aan.

Het waren zachte, warme vingers en zij voelde, hoe zijn hand onder haar aanraking trilde.

Een ogenblik moest zij haar gelaat in de schaduw afwenden, om de uitdrukking van zegepraal te verbergen, die zij er thans op wist. Zij had deze man in haar macht, hij zou voor haar zijn ziel en zaligheid verkopen, dat wist zij even zeker, als zij er van overtuigd was, dat zij binnen een uur dit cachot zou hebben verlaten.

Cortez wilde nog iets zeggen, met zijn gezicht dicht voor het loketje, toen verderop in de gang de ruwe stem klonk van de brigadier:

— Ben je van plan vannacht te blijven praten met die arrestante, Cortez? Pas op, man, laat je niet door haar mooie ogen van de wijs brengen. Ik ken dat soort. We hebben al telefonische inlichtingen uit New York. Die jonge dame daar is een gevaarlijk caronje, dat je, zoals je daar staat, zonder een schijntje mededogen een kogel door je kop zou jagen, als het zo in haar kraam te pas komt, inplaats van met je te ginnegappen.

Onder het spreken was de bejaarde politieambtenaar naderbij gekomen en duwde thans zijn jongere collega tamelijk onzacht van het luikje weg en bromde tot Bianca, die hem met haar onschuldige ogen zacht verwijtend aankeek:

— Ik zou je aanraden, juffie, je satanskunsten niet op onze mannen te proberen. Het zou slecht met je aflopen. Ik zal de hemel danken, als we je goed en wel kwijt zijn en aan de gevangenis hebben kunnen overdoen. Beter, dat zij daar opgescheept zijn met het smakelijke hapje.

Hij liep verder, in zichzelf brommend, met de handen op zijn rug.

Cortez volgde hem, maar toch niet zo snel, of Bianca had kans gezien hem door het luikje toe te fluisteren:

— Je geeft toch niet om wat die izegrim zegt? Je zult toch terugkomen? Ik weet, dat je mijn vriend bent, ik vind je een snoes, en ik gevoel me hier zo vreselijk verlaten. Er is niemand, die van mij houdt.

En met een smartelijk verwrongen gelaat wendde zij zich om, terwijl Cortez met hese stem zei:

— Het is verboden, maar ik kom straks nog even terug, om wat met u te praten. De brigadier heeft over een kwartier weer buitendienst, dan kan ik van de gelegenheid gebruik maken.

Hij ging nu op zijn beurt de gang in, vast besloten om terug te keren, zo stevig had Bianca Kirilef de beklagenswaardige jongeman reeds in haar klauwen.

Wij willen er mede volstaan te vermelden, dat in dit speciale geval Pablo Cortez nog binnen het kwartier terugkeerde; dat hij vijf minuten later de hand van de arrestante had mogen kus-

sen, dat hij wederom enkele minuten daarna de toezegging van haar had, dat zij voor eeuwig de zijne zou zijn en dat hij, nadat er nogmaals zestig seconden verstreken waren, met de uit de wachtkamer gestolen cachotsleutels de deur van haar cel opende en haar liet ontvluchten.

Het staat vast, dat Bianca Woodward, alias Kirilef, na die tijd nog heel wat minnarijen heeft gehad, maar Pablo Cortez heeft tot zijn bittere teleurstelling moeten ervaren, dat hij daarbij totaal over het hoofd werd gezien.

HOOFDSTUK IV

BIANCA BERAAMT NIEUWE PLANNEN

Men zal zich wellicht verwonderen, dat zelfs een vrouw met de stoutmoedigheid van een Bianca Kirilef het aandurfde, nauwelijks vier uren na hare ontsnapping uit een politiebureau, zich opnieuw gewapenderhand toegang te verschaffen tot een particulier huis, en dat nog wel in vereniging met een aantal kerels, die voor de leuze slechts cowboys, maar inderdaad hoogst gevaarlijke bandieten waren.

Men mag echter bij de beschouwing van dit schijnbaar ongelooflijke feit geen ogenblik uit het oog verliezen, dat het zich toedroeg in Mexico, en wel in een grensstreek, waardoor slechts één enkele spoorlijn liep, waar de politie niet zeer talrijk, en juist op dat tijdstip met iets anders druk bezig gehouden was en waar dus de verdachte elementen met zeer grote kans op straffeloosheid hun wandaden konden plegen.

En nu had zij zich op de rug van haar paard geslingerd, bleek van woede over de mislukking van de nachtelijke aanval op de villa en vast besloten, haar plannen niet op te geven.

Tien of twaalf mannen sprongen bijna tegelijkertijd met haar in het zadel en galoppeerden met losse teugel de weg op, naar het noordoosten, maar vijf of zes anderen waren minder gelukkig en vielen in handen van de jonge ritmeester en zijn dragonders, die genoodzaakt waren twee van 'de schurken neer te leggen, die de onvoorzichtigheid hadden gehad, zich teweer te stellen.

Het was nu bijna volkomen dag, de weg steeg, beschreef een boog en verloor zich in het gebergte, zodat de jonge ritmeester het niet geraden vond, de achtervolging voort te zetten in een gebied, waar het reeds in normale omstandigheden verre van pluis was.

Bianca wist dit evengoed en zij dreef haar medeplichtingen aan tot spoed, wel wetend, dat zij in betrekkelijke veiligheid zouden zijn, zodra zij de eerste uitlopers van het gebergte achter de rug hadden.

Maar na een half uur te hebben voortgegaloppeerd, moesten de paarden een weinig rusten en daar de vluchtelingen reeds bijna achttien kilometers hadden

afgelegd en de weg zich hier naar verschillende kanten splitste, besloten de bandieten korte tijd rust te houden en te beraadslagen.

Van de plek, waar zij zich thans bevonden, konden zij de weg over een afstand van minstens een uur gaans overzien en een overval hadden zij dus niet te duchten.

Bianca wendde zich om in het zadel en tuurde de weg af. Zij had zich weten te voorzien van een van die kledingstukken, zoals de farmersdochteren ze in die streken veelvuldig dragen, wijl ze in haar beroep het gemakkelijkst zijn: een rijbroek, waarover een kort rokje, dat even onder de knie reikte, hoge rijlaarzen, die met riempjes konden worden vastgemaakt, een sporthemd van grof rood flanel en een stijve, ronde vilthoed met brede rand, tegen het afwaaien beschermd door een riempje, dat onder de kin doorging. Op de rechterheup was de tas van geel leder vastgemaakt, waaruit de kolf van haar revolver stak.

Zij had uitstekende ogen, maar zij kon op de tamelijk stoffige weg, waarop nu de zon reeds brandde, niet het minste wolkje ontdekken, dat afkomstig had kunnen zijn van een grote troep paardevolk.

Zij begreep intussen wel, dat haar toestand niet zonder gevaar was, nu de militairen zich eenmaal met de zaak bemoeid hadden.

Met een eskadron dragonders was niet te gekscheren.

Het zou niet nalaten, de achtereenvolging voort te zetten, zodra de gelegenheid gunstig was. De ritmeester kon de hulp inroepen van de infanterie, en het ergst was, dat hij de bandieten de pas zou kunnen afsnijden naar de bewoonde plaatsen, waarheen zij zich vroeg of laat zouden moeten begeven, om zich van levensmiddelen en munitie te voorzien, tenzij zij er in slaagden, zich aan te sluiten bij een van die rondtrekkende benden, die een plaag zijn voor het Mexicaanse platteland en die een geregelde schatting heffen van alle rijke hacienda-eigenaars.

Maar dit kon natuurlijk niet het doel zijn van Bianca Kirielief, die er volstrekt niet op gesteld was, een deel van haar leven door te brengen in dit woest landschap en in gezelschap van deze ruwe kerels, wier hulp zij alleen maar had ingeroepen, omdat zij hen nodig had in de strijd tegen de doodsvijand van het Kwade Oog.

De bandieten schenen er wel heel anders over te denken, dat was duidelijk aan hun gedragingen te zien, en zich te vleien met de hoop, dat deze mooie, jonge vrouw voorgoed hun aanvoerster zou blijven.

Maar Bianca verlangde vurig terug naar het asfalt van New York, met de schelle lichtreclames, de danspaleizen, de zwoele, nachtelijke avonturen, het bruisend leven en naar haar vele vrienden.

Zij dacht er niet aan, hier ook maar een seconde langer te blijven dan noodzakelijk was.

Sommige bandieten waren reeds van hun paarden gestegen, ten einde hun dieren wat rust te gunnen na de snelle rit bergopwaarts.

Anderen openden een knapzak, aan de zadelknop bevestigd en haalden er een stuk brood of een maïskoek, of een stuk geitenkaas uit en begonnen dat met graagte te verslinden.

Een van de afgestegen mannen, die zijn klein, maar sterk paard had vastgebonden aan een dikke tak, die uit de rotswand groeide, kwam echter op Bianca toe, die in gedachten voor zich uitstaarde.

Hij was een lange, krachtig gebouwde vent van omstreeks veertig jaar, met een gelaat, dat vroeger wellicht niet onknap was geweest, maar dat de sporen vertoonde van een losbandig leven.

Ondanks zijn ruw bestaan, scheen hij nog altijd veel te hechten aan zijn uiterlijk, want hij was met een zekere zorg gekleed.

Hij bleef haar een ogenblik van terzijde aanzien en vroeg toen:

— Wel, wat zullen wij nu doen, Bianca?

De vrouw wendde hem langzaam het gelaat toe en antwoordde toen afgemeten:

— Wel, Mike Slogan, het spreekt vanzelf, dat er maar een enkel antwoord op die vraag is: wij zullen terugkeren en onze poging herhalen.

De ander haalde langzaam een sigaret te voorschijn uit de binnenzijde van de voering van zijn hoed en stak die eerst rustig aan, zonder de blik van haar gelaat af te wenden, alvorens hij ten antwoord gaf:

— Dat is alles goed en wel, maar ik vrees, dat de mannen het daarmee misschien niet eens zullen zijn. Om je de waarheid te zeggen, kan die Raffles me geen sikkepit schelen. Zij hebben je hun hulp toegezegd, omdat zij er op rekenen, dat zij zich schadeloos zouden kunnen stellen in de witte villa. Ik kan je de verzekering geven, dat zij zich heel wat minder bekommeren om de huid van John Raffles, dan om het geld van Olaf Kaldrup.

— En jij, Mike? vroeg Bianca, met de handen achter de rug ineengestremgeld en hem onderzoekend aanziende.

— O, je weet wel, dat ik je door dik en dun volg, antwoordde Slogan. Je kent mijn gevoelens.

— O ja, meer dan genoeg, Mike, viel Bianca hem ongeduldig in de rede.

— Intussen heb je het toch aan dat gevoel te danken, Bianca, dat ik je hier heb willen helpen, nu een gelukkig toeval mij in dezelfde stad bracht, waar jij je slag wilde slaan. Ik begrijp natuurlijk wel, dat je dit deed op bevel van een ander. Neen, val mij niet in de rede, ik denk er niet aan, mij in je particuliere zaken te mengen. Voor het ogenblik moet ik je echter aan de volgende zaken herinneren. Je weet, dat ik nog altijd dol veel van je houd, en dat ik je daarom ook op je eerste verzoek te hulp ben gesneld. Maar met mijn mannen is het een heel andere kwestie. Die hadden het alleen maar op het geld van die rijke Yankee voorzien, en zij zijn nu natuurlijk bitter teleurgesteld. Vijf van hun kameraden liggen daarginds met een kogel door het hoofd op het erf van de hacienda, en daarenboven

hebben zij geen piaster op de palm van de hand zien blinken. Hun humeur is niet al te best en ik weet niet...

— Als zij nu ontevreden zijn, viel Bianca hem in de rede, dan zullen zij thans des te eerder bereid zijn hun misslag te herstellen en een nieuwe poging te wagen zich van het geld van Kaldrup meester te maken; tegelijkertijd kunnen wij dan de hand leggen op John Raffles, die mij alleen aangaat.

— Ik geloof niet, dat het veel zou uitwerken, Bianca, als je hun dat trachtte duidelijk te maken, hernam Mike langzaam. Het zou heel iets anders zijn, als ikzelf hun dat verzocht.

— Welnu, vraag het hun dan.

— Dat wil ik ook wel doen, maar dan verwacht ik ook een beloning.

De man en de vrouw keken elkaar een ogenblik strak aan en toen liet Bianca een zacht sissend geluid horen en zei afgemeten:

— Ah, zo, knelt de schoen hem daar?

— Neem je het mij kwalijk?

— Volstrekt niet, antwoordde zij schouderophalend. Alleen is dit gepraat volkomen nutteloos.

Mike gluurde haar door zijn half gesloten oogleden gedurende enkele ogenblikken zwijgend aan en in hem groeide de bijna onweerstaanbare begeerte, haar eensklaps in zijn armen te nemen en aan zijn borst te knellen, die vrouw, die zo gul was met haar gunsten jegens zovelen, wie zij haar liefde had gegeven en die hem behandelde met een koele onverschilligheid, die hem menigmaal tot razernij bracht.

Voor het uiterlijk bleef hij echter volkomen kalm, toen hij hernam:

— Je moet toch inzien, Bianca, dat je op dit ogenblik min of meer van mij afhankelijk bent. Ik sta aan het hoofd van deze kleine troep en je moogt mij geloven, als ik zeg, dat mijn mannen mij steeds gehoorzaamd hebben. Zij zijn thans ontevreden en dat is ook heel begrijpelijk.

— Ik zal het hun zelf vragen, zei Bianca koeltjes.

— Je kunt het mijnentwege proberen, zei Mike.

Maar in zijn ogen was een felle gloed, toen hij haar nakeek, terwijl zij met vaste schreden toeliep op het kleine groepje mannen, dat daar bijeen was aan het begin van een holle weg, terwijl twee hunner boven op de rots op de uitkijk stonden.

— Mannen, zo wendde Bianca zich tot de bandieten, ik ben van zins, zo spoedig de weg weer veilig is en de gelegenheid zich aanbiedt, opnieuw een poging te doen om in de villa van Olaf Kaldrup binnen te dringen. Zijn jullie voornemens mij te volgen?

De mannen keken elkaar eens aan, alsof zij elkander met de blik wilden raadplegen, maar geen hunner gaf aanstonds antwoord.

Toen stond er een lange, magere vent op, die blijkbaar zijn veldfles vaker had aangesproken dan goed was voor zijn verstand, en zei lachend, terwijl hij met uitgestrekte armen op haar toetrad:

— Je kunt mij altijd en overal meekrijgen, lekkere zus. Voor een enkel kusje van jouw rode lipjes ga ik met je mee tot aan het einde van de wereld, en zelfs nog heel wat verder. Toegeslagen?

Bianca deed een stap achteruit en keek het individu een ogenblik in de groen-gele ogen, die haar begerig opnamen.

Toen zei zij, het hoofd een weinig terzijde gebogen en met een schalks licht in haar ogen:

— Wie weet.

Mike Slogan had het gehoord. Met een koud, krijtwit gelaat trad hij een paar stappen naderbij, de rechtervuist om de kolf van zijn revolver geklemd.

— Wil je eens herhalen, wat je daar zei, Dave? sprak hij op ijskoude toon.

De bandieten kwamen verschrikt overeind en zorgden er voor, dat zij niet achter hun lange collega met zijn geel-groene ogen bleven staan.

Want zij kenden hun aanvoerder.

Maar Dave ging regelrecht zijn verderf tegemoet. Hij had gedronken, de vrouw daar tegenover hem had hem met haar mooie ogen verleidelijk aangekeken, hij zou op dit ogenblik zelfs tien aanvoorders getrotseerd hebben.

Met de rug een weinig gekromd, wendde hij zich tot Mike Slogan en riep woedend:

— Ik zal het herhalen zo vaak als ik wil. Ik ben dol op dat dotje en als zij mij hebben wil, zo lelijk als ik ben, dan gaat het jou geen bliksem aan.

Reeds was zijn grote revolver in zijn vuist, maar de aanvoerder was een halve seconde te vroeg voor hem. Mike bracht bliksemsnel zijn revolver ter hoogte van zijn heup en vuurde.

De kogel ging de ongelukkige dwars door het lichaam en hij viel plat voorover, als een boom, die door de bliksem getroffen werd.

Enige ogenblikken stonden allen doodstil.

Bianca stond een weinig voorovergebogen, met een uitdrukking van afschuw op haar gelaat, zonder echter de minste vrees te tonen.

Eindelijk klonk de kalme, slechts wat schorre stem van Mike Slogan, die langzaam sprak:

— Zo zal het ieder vergaan, die het waagt, zich tegen mij te verzetten. Ik duld geen ongehoorzaamheid, onthoudt dat, gij allen. Ik geloof, Bianca, dat je aan deze lieden iets te vragen had?

De vrouw richtte zich hoog op, wierp hem een duistere blik toe en antwoordde, terwijl zij de gebalde vuist naar hem ophief:

— Die misdaad zal je nog wel eens duur te staan komen, Mike Slogan. Neen ik heb aan die mannen op dit ogenblik niets te vragen. Ik heb hun hulp niet meer nodig; ik zal mij tot anderen wenden en, ik zal alleen terugkeren, zodra ik van oordeel ben, dat de weg veilig is.

Slogan was dicht op haar toegetreden en nu was zijn gezicht geheel verwrongen van woede en hartstocht, terwijl hij haar hees toebeet:

— En geloof je, Bianca, dat ik je zo maar zal laten gaan?

— Je zou het toch niet wagen, het mij te beletten? riep de vrouw toornig uit.

— Zij kent mijn geheim, zij weet, dat ik krankzinnig dol op haar ben en zij vraagt, of ik dat zou wagen, riep hij,

op een toon van woeste wanhoop, terwijl hij haar bij de pols greep.

Zij echter rukte zich met een plotse-linge beweging los, trok haar revolver en riep, terwijl haar blauwe ogen vlamden:

— Waag het nog eens, mij aan te raken. Bij de hemel, ik schiet je een kogel door je kop, zoals jij zoëven de ongelukkige Dave hebt gedood. En ik zal er niet méér spijt van hebben, dan alsof ik een dolle hond had neergelegd.

De browning was op zijn borst gericht, op een afstand van nauwelijks een meter en Slogan kende de vrouw

te goed en te lang, om niet te weten, dat zij zonder de minste aarzeling haar bedreiging zou ten uitvoer leggen, als hij nog een stap nader deed.

Met een grijnslachje stak hij zijn eigen revolver weer in de holster en zei met nauwelijks bedwongen drift:

— Hiermee is het nog niet afgelopen, mooi dametje. Wij zullen wel eens zien, of je je nog langer tegen mijn wenssen zult verzetten. En wat het teruggaan betreft naar El Pazo, je zult wel verstandig zijn en daar nog eens goed over nadenken. Het is daar overdag niet erg pluis voor je, bedenk dat.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR

De bewoners van de villa hadden duidelijk gezien, hoe een dozijn der bandieten, waaronder ook Bianca, te paard was gestegen en zich door een overhaaste vlucht in veiligheid had weten te stellen en ook, hoe een zestal der schurken, dat zich niet vlug genoeg uit de voeten had kunnen maken, in handen viel van de Mexicaanse dragonders.

De ruitertroep, ongeveer honderd koppen sterk, bevond zich nu dicht bij het ingangshek in de lage heg, die het voorerf van de weg afsloot, en de ritmeester Paolo Diego geheten, sprong aanstonds van zijn paard, een prachtige zwarte hengst, en liep, na zich te hebben overtuigd, dat de gevangenen stevig geboeid waren, haastig naar het huis toe, waar hij met open armen ontvangen werd door de kleine bezetting, want zo mocht men het wakkere troepje wel noemen, dat op deze wijze stand had gehouden tegen een overmacht van belegeraars.

De Mexicaan verviel aanstonds in een eindeloze reeks van die hoffelijke plichtplegingen, waarvan de Latijnse rassen het geheim schijnen te bezitten, maar

Raffles maakte tamelijk spoedig een einde aan die woordenstroom en merkte nuchter op:

— Wij zijn u zeer verplicht, ritmeester, dat gij u de moeite hebt willen geven zo spoedig gehoor te geven aan de roep van deze jongedame, wie wij allen grote dankbaarheid verschuldigd zijn, maar...

— O, aan een schone dame weigert een Mexicaan nooit iets, riep Diego uit, met een welsprekende blik uit zijn donkere ogen op het knappe gelaat van de milliardairsdochter.

— Maar er zijn twaalf bandieten ontvlucht, voltooide Raffles de zin onverstoortbaar. Bij die twaalf kerels bevindt zich een zeer gevaarlijke vrouw en de politie hier zou u zeer erkentelijk zijn, wanneer gij die troep zoudt willen achtervolgen.

Diego trok zijn zwarte wenkbrauwen hoog op, streek eens over zijn kneveltje maakte een wanhopig gebaar en zei:

— Het spijt me meer dan ik u zeggen kan, senior, méér dan ik u zeggen kan, maar zover strekt mijn bevoegd-

heid zich niet uit. Ik durf de verantwoording niet op mij nemen van zulk een gevaarlijke tocht in het gebergte, waar mijn mannen zouden blootstaan aan alle gevaren van een plotselinge overval, hinderlagen en zo meer.

Raffles echter begreep zeer goed, dat aandringen hier niet zou helpen en dat hij er vanaf zou moeten zien, op de verdere hulp van de wakkere krijgsman te rekenen, die er, afgezien van alle andere overwegingen, veeleer de voorkeur aan scheen te geven, voorlopig wat in het gezelschap te blijven van het mooie jonge meisje, al was zij dan eveneens een Amerikaanse, aan wie hij zulk een grote dienst had kunnen bewijzen.

Raffles keek hem eens aan en glimlachte.

De ritmeester blonk letterlijk van de zilveren passementen op zijn uniform; zulke lieden zijn eigenlijk minder geschikt voor een verrassende overval in het gebergte, waar hun blinkende uniform op een paar kilometers afstands zichtbaar moet zijn.

— Wij zullen alleen gaan, zei Raffles eenvoudig.

— Dat kunt gij toch niet menen, mijnheer... mijnheer Duncan? riep Sigrid verschrikt.

— Ik meen het integendeel zeer ernstig, antwoordde Raffles bedaard. Die schelmen raken mij minder, maar het is voor mij van zeer groot belang, dat ik die meid in handen krijg.

— Ah, senior is een liefhebber van vrouwelijk schoon, ik merk het al, riep de ritmeester met een schel lachje, maar hij zweeg onmiddellijk en beet zich op zijn gepommadeerd kneveltje, toen hij de ijskoude blik opving, die Raffles hem uit zijn grote grijze ogen toewierp.

— Die vrouw is ongetwijfeld zeer mooi, ritmeester, maar ik verzoek u te geloven, dat dit voor mij van volkomen ondergeschikt belang is, zei Raffles rustig. Ik moet en zal haar in handen krijgen...

— En mag men, zonder onbescheiden te zijn, vragen, waarom gij daar zo bijzonder op gesteld zijt, mijnheer?

— Neen, ritmeester, dat mag men niet, antwoordde Raffles kortaf.

Een ogenblik scheen de officier zich kwaad te willen maken, want hij achtte zich in zijn eer en waardigheid aangeast door dit antwoord, maar een blik op de man met dat ernstige, strakke, bleke gelaat, die wel volle twee hoofden boven hem uitstak, scheen hem tot het besef te brengen, dat hij ditmaal zijn militaire lichtgeraaktheid maar in portefeuille moest houden en bewaren voor een betere gelegenheid.

Hij vergenoegde er zich dus mede, heel diep in zijn binnenste een paar vloeken te mompelen aan het adres van die onbeschaamde vreemdeling, en zich toen verder met Sigrid te bemoeien, die, naar hij tot zijn grote verbazing bemerkte, deze onderscheiding niet zodanig op prijs scheen te stellen, als hij redelijkerwijs had mogen verwachten.

Maar na enkele minuten moest hij wel inzien, dat Sigrid nauwelijks naar hem luisterde. Zijn verontwaardiging steeg tot woede, toen het jonge meisje zich in een van zijn lange volzinnen, vol bloemrijke wendingen, tot Raffles wendde met de opmerking:

— Mijnheer Duncan, zeg mij, bid ik u, dat gij, wat gij zoëven gezegd hebt, niet ernstig meende. Het is immers onmogelijk, al trekt niemand uw moed in twijfel, om met uw drieën die bende te willen achtervolgen.

— In de achtervolging schuilt niet de moeilijkheid, senora, viel de ritmeester haar hier in de rede, met datzelfde hinnikende lachje, dat al zijn grappen en woordspelingen vergezelde, maar veeleer in wat daarop volgt. Mijnheer Duncan zal zich nog wel eens bedenken.

— Mijnheer Duncan heeft zich bedacht, zei Raffles koeltjes. Mijnheer Duncan zal die schurken nagaan en die meid gevangen nemen en, als het kan, aan de Amerikaanse justitie uitleveren. Want zij is een doortrapte canaille, dat reeds zeer ernstige misdaden op het geweten heeft. Senora, zal ik er op mogen rekenen, dat gij ons drie van uw paarden tijdelijk afstaat?

— Gij weet wel, zei Sigrid, dat gij de beste uit onze stallen kunt krijgen, maar ik bezweer u, laat die vrouw aan haar lot over en zie af van die gevaar-

lijke onderneming, die tot niets kan leiden.

— Het spijt mij, miss Sigrid; ik waardeer ten zeerste uw beweegredenen, die niet anders dan edel kunnen zijn, maar ik kan van mijn plan niet afzien. Ik heb dringende redenen, om die vrouw onschadelijk te maken. Mag ik die paarden aanstonds doen zadelen?

— Maar gij zult hun spoor onmogelijk kunnen terugvinden, riep Sigrid, wier gelaat bleek en van aandoening vertrokken was.

— Wat dat betreft, zij kunnen ons nu nog niet ver vóór zijn en ik ben in het bezit gekomen van een helper, die een zeer fijne neus heeft en die mij wel op het spoor zal brengen van het tuig.

— Een Indiaan zeker? vroeg de ritmeester nieuwsgierig.

— Ik weet niet, of hij een Indiaan is, ritmeester, want dat kan hij, helaas, zelf niet zeggen; hij kan alleen maar blaffen. Hij heeft vier benen, loopt bijzonder snel, is niet zeer fraai van uiterlijk en ik heb er vrij wat peseta's voor moeten neerleggen.

— Een hond dus, riep de ritmeester uit, een speurhond.

— Zoals u zegt, ritmeester, hernam Raffles met een flauw glimlachje. Gij hebt dat aanstonds zeer juist doorzien. Staat ge mij toe, miss, dat ik mij zelf ga overtuigen, of die paarden...

— Ik zie het wel, gij zult nooit veranderen, zei Sigrid zacht, met een nauwelijks bedwongen zucht. En hebt gij dan in het geheel niet aan ons gedacht? Laat gij ons hier aan ons lot over? Zijt ge niet bang, dat de schelmen zullen terugkeren?

— Dat zullen zij zeker niet zo gauw durven doen, miss Sigrid, trouwens, ik wil hun dat juist pogen te beletten. En ten overvloede is hier onze dappere ritmeester, die niet zal nalaten, u met zijn gehele escadron tot aan zijn laatste snik te verdedigen.

— Zo is het, riep Diego vol geestdrift uit; en het had weinig gescheeld, of hij had zijn sabel getrokken. Weliswaar mag ik mij niet in de bergen begeben zonder speciale orders, maar ik

zweer miss Kaldrup, dat ik hier in de onmiddellijke nabijheid zal blijven met mijn manschappen, totdat mijnheer Olaf Kaldrup, uw vader, volkomen genezen is.

De blik, die hij bij deze woorden op Sigrid liet vallen, bewees duidelijk, dat hij dat tijdstip van die definitieve genezing tot in een verre toekomst uitgesteld hoopte te zien.

Weer vertoonde die flauwe glimlach zich om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Op die wijze lijken mij de werkzaamheden voortreffelijk en op een billijke wijze verdeeld. Ik ga nu met een gerust hart heen, miss Sigrid, want ik weet, dat gij uitnemend bewaakt zult worden.

Sigrid maakte geen tegenwerpingen meer, maar haar zwijgen was welsprekend genoeg. Tenminste voor allen, die het wilden opmerken, maar Raffles maakte slechts een hoffelijke buiging en scheen te wachten, tot zij haar belofte zou houden.

Met gebogen hoofd ging Sigrid hem voor naar de stallen; Brand en Henderson volgden en het duurde niet lang, of zij hadden drie voortreffelijke rijdieren uitgezocht, sterk en vlug en blijkbaar bestand tegen lange tochten.

Terwijl de dieren voor hen gezadeld werden, ging Raffles in een naburige schuur de hond halen, die hij de dag tevoren van een Mestis had gekocht: een vreemdsoortig dier met een volkomen kale huid, hoog op de benen, met een lange snuit, gecoupeerde oren en wel een weinig gelijkend op onze Dobermann-pinchers, behalve dat de staart niet was afgesneden. Alles wees er op, dat het dier een zeer snelle loper was.

Het scheen Raffles al goed te kennen en het sprong tegen hem op met alle blijken van dankbaarheid.

— Dit is Luco, stelde hij het dier glimlachend voor, toen hij er weer in de stal mee terug kwam. Wij zullen hem eens lucht geven aan de kerels, die wij hebben kunnen gevangen nemen, zij ruiken allemaal even vies, en dat zal wel ruimschoots voldoende zijn om hem

op het spoor van de anderen te houden. Mogen wij uw geweren zo lang lenen, miss Sigrid?

— Alles is immers tot uw dienst, dat weet gij wel, antwoordde het jonge meisje met zachte stem en half afgewend gelaat.

De drie mannen kregen de beste geweren mee en ieder ruim driehonderd patronen, meer dan voldoende, zelfs voor een tocht van enige uren. Ook voor de revolvers namen zij munitie mede; zij voorzagen zich elk van een zwaar, scherp jachtmes, dat tevens geschikt was om er de taaiste lianen mee door te knippen, en toen werden hun knapzakken boordevol gevuld met gedroogd ossenvlees, brood, kaas en harde koeken en maïs.

Zij vulden de grote veldflessen, met welker inhoud zij wellicht zuinig zouden moeten omgaan en Henderson kreeg het kleine trommeltje met verbandmiddelen te dragen, dat bij zulk een onderneming gewichtige diensten zou kunnen bewijzen.

Raffles had met enkele woorden reeds afscheid genomen van Kaldrup, en nu hield hij, op haar neerziende, voor een kort oogenblik het blanke handje vast van Sigrid, die met een bleek gelaat tot hem opzag.

— Zodra het ons mogelijk is, miss Sigrid, keren wij terug, zei Raffles ernstig.

Bij het hek stonden de soldaten met hun gevangenen te wachten en Raffles liet de hond grondig lucht nemen aan de gevangen bandieten.

En nu reed de kleine troep in een korte galop de zonnige, stoffige weg op, die omhoog kronkelde naar het gebergte.

Het was toen omstreeks half negen in de ochtend.

Zo reden de drie mannen bijna een uur voort, totdat zij de uitlopers van het woeste gebergte bereikt hadden.

Er was nog niet veel gesproken, maar toen Brand de schaars begroeide bergen voor zich zag oprijzen als een muur, wendde hij zich tot Raffles met de woorden:

— De kerels zouden, bijvoorbeeld, van die plek daarboven heel gemakkelijk op ons kunnen schieten, zonder zelf geraakt te worden.

— Hetgeen bewijst dat zij daar niet zijn, Charles, anders zouden zij het al wel gedaan hebben, merkte Raffles lachconiek op.

— Ben je werkelijk zo gesteld op de aanhouding van die vrouw?

— Zeker. Dat wil zeggen, ik hoop, dat wij elkaar goed begrijpen. Zij moet de Moloch persoonlijk kennen, en ik hoop haar te laten spreken.

— Kom, kom, zij zal geen woord loslaten, riep Brand op een toon van ongelooft.

— Zij zal wel moeten, als ik maar gelegenheid krijg, haar een zeker middel-tje toe te dienen, hetwelk de tongen losmaakt, zelfs van die mensen, die een dure eed hebben gezworen om niets te zeggen.

— Wat zijn voor deze dag je plannen?

— Voorzichtig zoveel verder gaan als de weg het gedooft, zonder ons aan al te veel gevaren bloot te stellen. De schurken moeten de weg, waarop wij thans rijden, over een afstand van vele kilometers kunnen overzien, en dat is natuurlijk in ons nadeel. Er is echter geen tweede weg en wij zijn wel verplicht om deze weg te volgen.

Weer reden zij omstreeks een half uur zwijgend voort en toen deed zich het eerste kruispunt voor. Heel even liep Luco zoekend rond, maar toen snelde hij, met de staart hoog in de lucht en de kop naar de grond gebogen, de weg verder naar boven op. De paarden klauterden hem na, behendig als klipgeiten en nog in het minst niet vermoeid.

Toch was het nodig, een uur later wat rust te nemen en wat te eten, want de achtervolgers hadden zich geen tijd gegund die ochtend veel aan hun ontbijt te doen.

Zij vulden de veldflessen bij uit een bergstroom, die bruisend bergafwaarts stroomde en togen toen weer verder, geleid door de hond, die het nog verse spoor geen oogenblik kwijtraakte.

Steeds hoger steeg de weg en soms liep hij door tussen hoge rotsen, waarbij de grootste voorzichtigheid nodig was, om hier de paarden niet te laten struikelen over de losse stenen en om niet vanuit een hinderlaag te worden neergelegd.

Maar Luco rook blijkbaar nog geen onmiddellijk gevaar en zocht rustig verder.

Het was bijna zes uur in de avond, toen de hond plotseling stokstijf bleef staan en een dreigend gegrom liet horen, hetwelk Raffles dadelijk met een zacht uitgesproken bevel onderdrukte.

De drie mannen bevonden zich op dat ogenblik op een hoogte van ongeveer achthonderd meter boven de zeespiegel en aan het begin van een soort canyon of ravijnweg, die hier nauwelijks drie meter breed was, en over een lengte van bijna dertig meter in een flauwe bocht voortliep.

— De hond ruikt de nabijheid van onze vijanden, fluisterde Brand.

— Daar valt niet aan te twifelen, antwoordde Raffles even zacht. Wij zullen niet verder gaan, want voorbij de kromming van deze holle weg staat on-

getwijfeld een schildwacht op post; maar wij zullen afstappen en ik zal eens zien, of ik iets kan ontdekken, na deze wand te hebben beklommen.

Hij voegde de daad bij het woord, steeg af, gaf zijn geweer aan Brand, koos de gunstigste plek voor zijn beklimming en begon naar boven te klauteren.

Binnen een kwartier had hij de rand van de rots bereikt en wierp zich nu voorover.

Wat hij zag, bewees hem aanstonds, dat hij er goed aan had gedaan, voorzichtig te zijn. Want aan het andere einde van de rotsweg leunde inderdaad een man tegen de wand, met zijn geweer in de arm en die daar blijkbaar op post stond.

Op nauwelijks zestig meters afstand op een soort vooruitspringend tafelgebergte, waar de weg zich als het ware in een lus omheen kronkelde, was een troepje van omstreeks tien mannen en een vrouw geleverd, terwijl hun paarden op korte afstand knabbelden aan het dorre gras, dat hier schaars uit de schrale bodem wies.

Hoofdstuk VI

LIEFDE EN HAAT

Heel langzaam begon de schemering te dalen over het woeste berglandschap.

De vluchtelingen, vermoeid door de lange tocht, hadden halt gehouden op dit gunstig gelegen punt, besloten om er de nacht door te brengen.

Indien zij nog slechts een kwartier langer gebleven waren op de plek, waar zij het eerst halt hielden, zouden zij zeker Raffles en zijn beide metgezellen hebben moeten zien aankomen. Zij waren echter, evenals hij, de gehele dag verder getrokken, telkens korte rustpo-

zen houdend, totdat zij hier op dit eenzame plateau waren beland, dat aan alle zijden door rotsen omringd was.

Er was van de kant van El Pazo slechts één toegangsweg, die zich hier vernauwde tot een smal ravijn, en voor dat ravijn was een wachtpost geplaatst, die in opdracht had onmiddellijk alarm te maken, zodra er gevaar dreigde.

De plek was inderdaad goed gekozen en wanneer Luco er niet geweest was, zouden de drie stoutmoedige avonturiers

misschien regelrecht in de val zijn gelopen.

Het middagmaal was zoëven gebruikt en als naar gewoonte hadden de bandieten stevig gedronken en thans behoefte aan slaap.

Men zorgde er echter wel voor, dat de wachtposten nuchter bleven, want van hen hing de veiligheid van het gehele troepje af.

Toen de duisternis begon te vallen, strekten allen zich uit op hun mantels of rookten nog zwijgend hun pijpen, zacht sprekend over de kansen, zich aan te sluiten bij een van de rondzwerfende benden, want de bandieten begrepen maar al te goed, dat zij zich onmogelijk lang in het gebergte zouden kunnen verschuilen, daar de nood hen wel zou dwingen, naar een der steden terug te keren, om zich daar levensmiddelen te verschaffen.

Bianca Kirilef zat tegen de rotswand geleund, juist op de plek, waar het plateau zich loodrecht uit de afgrond verhief, met de handen om de knieën gevouwen, een dun sigaartje tussen de lippen, en staarde voor zich uit in de grijze schemering.

Het was alsof zij droomde, maar haar hersenen werkten, zoals zij nimmer tevoren gedaan hadden.

Zij had hier en daar wel iets opgevangen van de onderlinge gesprekken der bandieten en daaruit begrepen, dat de schurken er vast op rekenden, haar voorgoed bij zich te houden.

En niet zonder een rilling van afschuw kon zij aan die mogelijkheid denken.

Zij was dan ook vast voornemens te vluchten, ook al zou zij daarbij regelrecht in de armen van de politie moeten lopen, liever dan bij deze mannen te blijven en haar leven voortaan in de woestenij van deze bergen te slijten.

Zeker, zij wilde de Moloch helpen, maar niet tot deze prijs.

En zo zat zij reeds een uur lang, schijnbaar zonder iets te zien, haar omgeving met de grootste aandacht op te nemen.

Zij had de wachtpost bij het ravijn zien uitzetten en wel begrepen, dat het

zeer moeilijk zou zijn, langs die kant ongezien te ontkomen.

Want daar stond juist een man, die Mike Slogan met onwankelbare trouw was toegedaan en die haar, zelfs om der wille van haar mooie ogen, niet zou doorlaten.

En nu zocht zij al die tijd naar een andere uitweg, die zij zich goed in het geheugen zou moeten prenten, omdat zij genoodzaakt zou zijn hem aanstands terug te vinden bij het onzekere licht van een maan in haar eerste kwartier.

Uit het ravijn komende, liep de weg, die hier al nauwelijks meer voor paarden geschikt was, in een halve boog om de peilloze afgrond heen, bereikte dan een soort uitbouw, het kleine plateau, waarop de bende nu legerde, en liep dan verder, een weinig breder, en weder naar omlaag voerende met een grote bocht.

Niet naar die kant echter wilde zij vluchten, want zij kende hier de weg volstrekt niet.

Neen, zij moest beslist dat ravijn daarginds weer bereiken, maar dan zonder verplicht te zijn de op wacht staande bewaker te passeren.

En zij meende de weg daarheen gevonden te hebben. Een weinig voorbij het rotsplateau, daar, waar de brede weg weer naar omlaag begon te voeren, waar eveneens een wachtpost was uitgezet, kronkelde een smal voetpad naar omhoog, dat in een wijde boog ongeveer zeven tot vijftien meter boven de eigenlijke rijweg, om de afgrond heen voerde en verderop aan de hoge zijde van de ravijnweg scheen uit te monden.

Of dit wel zo was, zij zou het onmogelijk kunnen zeggen, maar zij was vast voornemens het er op te wagen.

Liever de dood in de afgrond, dan het leven onder deze onbeschaafde, ruwe kerels, die haar reeds hadden aangekeken met ogen, die haar deden huiveren.

Nu en dan wendde zij de blik naar de mannen, die daar vrij dicht bijeen lagen of zaten, en telkens opnieuw berekende zij haar kansen.

Alles kwam er slechts op aan, of men haar goed in het oog zou houden.

Het kwam haar echter voor, dat de troep geen ogenblik rekening hield met de mogelijkheid, dat zij het zou wagen, geheel alleen te ontvluchten in deze haar onbekende omgeving.

Maar zij had onderweg goed acht geslagen op de verschillende dwarswegen en zij wist, dat zij El Pazo zou kunnen terugvinden.

Het is waar, haar paard zou zij moeten achterlaten, want er viel niet aan te denken, met het dier, zelfs aan de teugel, het smalle, gevaarlijke rotspad te beklimmen.

Haar kansen werden daardoor verminderd, want bij het kriecken van de dag zou men haar natuurlijk missen en aanstonds te paard kunnen nagaan.

Weliswaar zou zij dan een ruime voorsprong hebben en de kerels zouden zich nog wel eens bedenken, alvorens zij zich al te dicht bij de stad zouden wagen.

Ook moest zij rekenen op een tocht van minstens twee dagen, maar alles liever dan hier achter te blijven.

Zij zou zich trachten meester te maken van een hoeveelheid proviand, een deken en zoveel mogelijk munitie voor haar en dan zou zij het ondernemen, zelfs op gevaar, dat de politie te El Pazo waakzaam zou zijn en haar onmiddellijk zou arresteren.

Langzaam daalde de avond, de omtrekken begonnen te vervagen en binnen een half uur zou het volkomen duister zijn, uitgezonderd het zwakke licht van de maansikkel. Bianca had tersluiks naar Mike Slogan gekeken en gezien, hoe deze zich weer in zijn deken had gerold, niet ver van de rand van de afgrond. Een kort ogenblik had haar de onweerstaanbare lust bekropen om hem met de voet een krachtige duw te geven en in het ravijn te doen storten.

Zij hield zich, alsof zij zelf ging rusten strekte zich uit op de deken, met de hand om de kolf van haar revolver geklemd en haar geweer naast zich.

Tien minuten later was het volmaakt stil in het kamp.

Zij hief voorzichtig het hoofd op en keek om zich heen.

Allen sliepen, vermoeid door de tocht of onder de invloed van de maisbrandewijn, die zij geducht hadden aangesproken.

Op honderd passen afstand zag zij vaag de silhouet van de schildwacht, die onbeweeglijk op zijn geweer leunde, een standbeeld gelijk.

Hij stond met de rug naar het kamp gewend, in het licht van de maan en tuurde in de duisternis langs de brede weg, die naar de vallei voerde.

Zij wilde nu niet langer wachten.

Hoe langer zij die nacht kon lopen, hoe groter de afstand zou zijn, die zij tussen zichzelf en deze ruwe kerels kon stellen. Zij besloot niet langer te aarzelen.

Zij rolde behoedzaam haar deken op, die 's nachts onmisbaar zou zijn en bevestigde die met een paar riempjes op haar rug. Zij stak de zware revolver weer in de holster, maar liet haar geweer achter, dat haar bij de gevaarlijke klimpartij slechts kon hinderen.

Een weinig verder lag haar knapzak, die nog een goede voorraad bevatte, zodat zij hem slechts behoefde om te hangen.

Nu richtte zij zich voorzichtig op en luisterde met de grootste aandacht.

Zij hoorde niets anders dan het snurken van de slapers, het ruisen van de bergstroom in de verte en nu en dan op de vlakte het klagend gehuil van de prairiehonden.

Zij hield zich zoveel mogelijk in de schaduw, en schoof zich behoedzaam voort in de richting van de plek, waar het kronkelende rotspad begon.

Toen het daglicht nog scheen, had zij opgemerkt, dat het begon even voorbij een grote distelstruik, die uit de rots groeide.

Zich zo klein mogelijk makend, sloop zij verder en nu begon zij met de grootste behoedzaamheid het smalle pad te bekluisteren.

Nu en dan, waar het pad een bocht maakte, werd het door de maan beschenen, en al kon zij zelf hier beter zien, zo was zij toch verplicht op handen en voeten kruipend verder te gaan, uit vrees, dat men haar daar beneden zou

kunnen opmerken.

Maar alles bleef stil en voorzichtig sloop zij verder.

De tocht leek haar wel eindeloos toe. In een grote omweg voerde het pad haar om de trechtervormige afgrond heen.

Na bijna een half uur gestegen te zijn had zij de plek bereikt, waar de tweede schildwacht aan het begin van de ravijnweg op post stond.

Deze bandiet was zeker vermoeid en had plaats genomen op een rotsblok, vanwaar hij de holle weg tot het punt, waar hij een bocht beschreef, kon overzien.

Een ogenblik bleef zij hier met kloppend hart wachten, uit vrees, dat de man haar zou kunnen opmerken, want de maan scheen hier vol op het pad, maar haar vrees was ongegrond, want hij bleef recht voor zich uit staren en dacht er blijkbaar geen ogenblik aan, dat iemand uit het kamp de dwaasheid zou begaan, des nachts een tocht hoog over de rotsen te ondernemen.

Een paar minuten later was zij in betrekkelijke veiligheid en bevond zich nu op het hoge rotsplateau, hetwelk de holle weg aan de ene zijde begrensd.

Zij kroop voorzichtig naar de rand, maar deinsde huiverend terug, toen zij de steile wand zag, die bijna loodrecht naar de weg afdaalde.

Met grote behoedzaamheid ging zij half op de tast verder.

Bijna onmerkbaar nam de hoogte van het plateau af en zij stond nu bijna gelijk met de weg, toen het gerucht van een in de afgrond rollende steen haar opnieuw met bonzend hart deed stilstaan.

Het geluid klonk vóór haar, maar vruchteloos poogde zij met haar blikken de duisternis te doorboren.

Zij deed nog voorzichtig een paar stappen en stond nu op de weg.

Zij trok knapzak en mantel, die onder het klauteren waren los gegaan, wat steviger vast op haar rug, en juist toen zij dit deed, voelde zij een ruk of stoot op haar rechterheup, en toen zij met een instinctieve beweging dadelijk de hand naar haar revolvertas bracht, voel-

de zij, terwijl zij star werd van ontzetting, dat de holster ledig was.

En bijna op hetzelfde ogenblik klonk een spottende, zachte stem met een hatelijke klank er in:

— Dus je wilde ons zo, zonder afscheid te nemen, verlaten, Bianca? Het is toch niet erg hartelijk jegens de mannen, die hun leven in de waagschaal hebben gesteld om je te helpen.

— Schurk, laat me door, beval Bianca op hese toon.

— Dat kan je geen ernst zijn, hernam de man, die zoëven uit de duisternis was te voorschijn getreden en haar ontwapend had. Je dacht dat ik sliep, nietwaar? Maar ik verzeker je, dat ik klaar wakker was. Mike Slogan is niet de eerste de beste, mooi dametje. Ik had wel gezien, hoe je naar dat smalle voetpad loerde, dat ik zelf al heel lang ken, maar ik liet je begaan, omdat ik heel goed wist, dat ik lang voor jou, langs de gewone weg hier kon zijn. Mij zal de schildwacht niet tegenhouden, dat begrijp je wel.

De maan kwam weer te voorschijn van achter een wolk, verlichtte het bleke gelaat van Slogan, die haar bij de pols had gegrepen, na haar revolver ver te hebben geworpen en haar met zijn blikken scheen te willen doorboren.

— Laat me los, Mike, je doet me pijn, zei Bianca, terwijl zij vruchteloos trachtte, zich uit de greep van de man te bevrijden.

— Zo dwaas zal ik niet zijn. Je zou misschien op de loop gaan en ik weet, dat je heel vlug ter been bent.

Hij had nu ook haar andere pols gegrepen en trachtte haar met geweld naar zich toe te trekken.

Met inspanning van al haar krachten wist zij echter een hand weer te bevrijden en snel als de gedachte tastte die hand naar de gordel van haar be-lager, zonder er echter een enkel wapen te vinden.

Hij lachte kort en zei:

— Daar heb ik natuurlijk wel op gerekend, schatboutje. Een vuurwapen heb ik niet bij me en mijn mes is niet zo gemakkelijk voor je te bereiken.

Doch terwijl hij sprak, omvatte hij haar met een heftig gebaar, lichtte haar van de grond en zocht met zijn lippen de hare.

Zij trachtte zich met alle macht te verweren en poogde hem met de vuist in het gezicht te slaan, maar Slogan lachte slechts en gromde:

— Laat dat verzet toch varen, liefje. Je bent nu in mijn handen en geen hemelse of aardse macht kan je ditmaal bijstaan.

— Over de hemelse wil ik mij geen oordeel aanmatigen, maar de aardse zal het je beletten, schurk. Laat die vrouw onmiddellijk los.

Plotseling had een bevelende stem uit de duisternis geklonken, die deze woorden sprak.

Zo zeer was de schurk verrast door deze plotselinge tussenkomst, dat hij onwillekeurig zijn prooi een ogenblik losliet, waarvan Bianca direct gebruik maakte, om met een kreet, half van schrik, half van zegepraal, achteruit te springen en zich buiten het bereik van haar aanvaller te stellen.

Maar de volgende seconde had Slogan zich hersteld. Met een schorre kreet van woede wendde hij zich naar die plotseling verschenen vijand om, en nauwelijks had hij diens gelaat gezien, dat door de maan werd beschenen, of hij schreeuwde met een woeste kreet van haat:

— Raffles vervloekt. Ik had het moeten weten. Maar je zult het boeten, dat je je met mijn zaken bemoeid hebt.

Hij deed een vliegensvlugge greep naar zijn achterzak, trok er een breed, kort mes uit en wierp zich aanstonds met zoveel onstuimige woede op Raffles dat beiden het evenwicht verloren en over de grond rolden.

Uit de duisternis klonk een kreet van ontzetting, die door Brand geslaakt werd, want hier, waar de ravijnweg eindigde, juist op de plek, waar de beide worstelende mannen waren neergevallen gaapte de steile afgrond.

Reeds wilde hij tussenbeide komen, maar de bevelende stem van Raffles hield hem terug.

— Blijf waar je bent. Let liever op die meid, ik kan het met hem alleen wel af.

Slogan had woest naar Raffles gestoken met zijn mes, maar een vlugge wending van Raffles deed het lemmet afketsen op de rotsachtige bodem, zodat de punt er afbrak en het wapen zo goed als waardeloos werd.

Met een uitroep van dolle woede wierp Slogan het ver van zich af en vatte Raffles met beide handen bij de keel.

Op nauwelijks een meter afstand van de peilloze afgrond worstelden de beide mannen.

Niet zonder moeite wist Raffles zich vrij te maken van de stalen greep. Hij wrong de armen van zijn vijand op diens rug bijeen, trok hem overeind en beet hem toe:

— Ik zou je raden om je over te geven, wie je dan ook zijn moogt, wij zijn de sterksten.

Maar met een uiterste krachtinspanning rukte Slogan zich los en deed een paar stappen achteruit, om zich opnieuw met gebukt hoofd als een dolle stier op Raffles te werpen.

Hij deed echter een stap te veel...

Zijn voet tastte vruchteloos naar een steunpunt, de steen brokkelde onder hem af, hij zwaaide woest met de armen, en met een oorverscheurende gil, stortte hij met wijd uitgespreide armen ruggelings achterover en verdween in de afgrond.

Toen werd het stil.

En in die stilte klonk de rustige stem van Bianca Kirilef, die koeltjes zei:

— Er is niet veel verbeurd aan dat schoelje. Hij was een doortrapte schurk, zoals er geen tweede in de wereld te vinden is.

— Uw grafrede is even kort als veelzeggend, senora, zei Raffles met een ironische buiging voor de jonge vrouw, die daar voor hem stond, door Brand en Henderson en door Luco, de hond bewaakt. En nu zal ik u zeker wel mogen verzoeken ons te volgen.

— Nadat gij mij eerst uit de handen van die ellendeling bevrijd hebt?

— Ongetwijfeld, antwoordde Raffles afgemeten. Want zoëven waart ge voor mij slechts een vrouw, die in gevaar verkeerde, en iedere gentleman zou zich verplicht hebben geacht u bij te staan. Nu zijt gij echter weer Bianca Kirilef geworden, en kan ik u alleen nog maar beschouwen als een zeer gevaarlijk schepsel, dat zo spoedig mogelijk onschadelijk moet worden gemaakt, zoals men met gifslangen doet!

— En als ik weiger met u mee te gaan?

— Dan zoudt gij de ene dwaasheid op de andere stapelen. Gij zijt zoëven ontwapend, hier zijn drie mannen, en ook de hond is u geloof ik, weinig vriendschappelijk gezind. Wees dus verstandig en volg ons, dat is het beste wat ge kunt doen. Onze paarden wachten daarginds, en wij willen onmiddellijk de terugtocht aanvaarden, vóór men in het kamp alarm maakt, want zij zullen daarginds de doodscreet van hun aanvoerder wel gehoord hebben.

Bianca scheen zich nog slechts even te bedenken en zei toen kortaf, terwijl zij het hoofd in de nek wierp:

— Het is goed. Ik erken voor het ogenblik uw overmacht. Ik geef me gevangen.

Langzaam begon zij de weg verder af te dalen, een paar maal achteromziende, met de mannen naast haar, terwijl Luco haar vol wantrouwen, zacht brommend, op de hielen volgde, gereed om toe te bijten zodra zij een poging tot ontvluchten wilde doen.

Een paar minuten later bereikte zij de plek, waar de paarden waren vastgebonden.

Raffles steeg het eerst op, en tilde Bianca als een veertje voor zich op het zadel, en wel zo, dat het verraderlijke schepsel onmogelijk zijn revolver zou kunnen grijpen.

Zwijgend zette de kleine stoet zich in beweging, thans bergafwaarts, naar El Pazo.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

DE GEHEIMZINNIGE BOEDDHA

GEHEEL NIEUWE SÉRIË
10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266